

KOMMUNISTISK POLITIK

Wold Trade Center 12. september 2001

Beirut - Bagdad - Beograd --- New York

Nr. 19

5. årg.

2001

**15. september -
28. september**

Støttepris 10 kr.

TEMA: §20 ELLER UNIONSFORFATNING

- USA og Israel vil krig s. 2 ● §20 eller Unionsforfatning s. 4 ●
- Et ældreoprør på vej s. 6 ● Ikke systemskifte i København s. 7 ●
- Ny Løn kræves styrket s. 8 ● SiD holder kongres s.9 ●
- EU stresser de studerende s. 10 ● Nu kommer turen til os s. 11 ●
- Kjeld Abell - Scenens revolutionære romantiker s. 12 ● Racisme i Durban s. 14 ●
- Stortingsvalg i Norge s. 15 ● 'Contra-politik' i Hviderusland s. 17 ●
- Stemmer fra gulvet s. 18 ● Globaliseringens store løgn s. 19 ●
- Faglig heksejagt i Tyrkiet s. 21 ● Debat s. 22 ● Får de ufaglærte mæle? s. 24

USA og Israel vil krig

KOMMUNISTISK POLITIK

De næsten surreelle billeder af fly, der gennemborer skyskrabere, af sammenstyrtende huse i Manhattan, tusindvis af døde, af reportager om amerikanere i chok, fordømmelser fra statsledere, sørgetog af danske politiske ungdomsorganisationer, anført af Niels Helveg-Petersen, til den amerikanske ambassade i København - blev ved midnat afløst af bomber og raketangreb på Kabul.

Verden havde oplevet en ufattelig operation, hvor fire amerikanske passagerfly blev kapret, og tre af dem gennemførte en dødbringende mission, forvandlet til ødelæggende bomber, der borede sig ind to af de vigtigste symboler på kapitalismen og USA's status som verdens stærkeste militærmagt: World Trade Center med dens 500 multinationale selskabers kontorer, nær ved Wall Street forvandlet til en ruinhob. Og selve hovedkvarteret for den militære magt stod i flammer: Pentagon.

Pludselig sås det, at USA ikke var urørligt, at kapitalismens hovedkvarter er sårbart, og at der ikke kræves sofistikerede våben, atomraketter og missiler eller lignende for at gennemføre en krigshandling, der forvandlede verdens økonomiske centrum til en krigszone, som var det i Libanon under den israelske okkupation. Eller Bagdad under Golfkrigen. Eller Palæstina i dag. Nogle håndvåben var tilstrækkelige til at kapre flyene, der i sig selv var bomberne.

Ved den amerikanske ambassade i København erklærede Niels Helveg, at terrorangrebene var 'meningsløse', og at de var rettet mod 'uskyldige civile'. Helveg forsøgte at piske en stemning op om at sanseløs terror kunne ramme hvem og hvad som helst, når som helst.

Men uanset hvem der står bag, er de ikke 'meningsløse' - men en politisk ladet krigshandling, der har sine dybe rødder i Mellemøsten og i USA's og Den rige Verdens - kapitalismens - krig mod de fattige lande og deres ludfattige befolkninger.

Og selvom der var hundreder af uskyldige civile ofre for

krigshandlingerne, er hovedpersonerne i WTC og Pentagon ikke 'uskyldige' - det er topfolk i USA's og koncernernes stadig udplyndrings- og undertrykkelsesfelttog mod det store flertal af menneskene på kloden. Og hvor mange civile er der i Pentagon?

USA er ikke uskyldig overhovedet - men den hovedskyldige i den nuværende verdens dårligdomme. Luftbombermenter begået af USA, fra Hiroshima til Bagdad og Jugoslavien, har krævet langt, langt flere uskyldige, civile menneskeliv end der tragisk gik tabt i USA tirsdag den 11. september 2001.

Terroraktionen skal ikke forsvares her. Den skal forstås som det den er: en krigshandling, i en regulær krig, som altid kræver civile ofre. Der er kommet en ny betegnelse for hvad, der er sket: 'masseterrorismen'. Det kaldes normalt krig.

Hvem står bag? Der er mange muligheder - og ikke blot de såkaldte terrorgrupper, som er blevet nævnt så hyppigt, fra DFLP og PFLP, 'Islamisk Jihad' til Osama Bin-Ladens mystiske tropper, der skulle styres fra Afghanistan.

Man skulle tro, at en så stor krigshandling krævede et lands ressourcer og efterretningstjeneste for at kunne gennemføres i et andet fjendtligt land. Men selvom det

var en aktion med enorme følgevirkninger, og krævede en stærk planlægning og hemmelig organisation, behøver det ikke at være tilfældet. De i sig selv opsigtsvækkende fire simultane flykapringer er højst sandsynligt udført af folk med amerikansk pas, af amerikanske statsborgere. Sikkerhedsforanstaltningerne på de amerikanske indenrigsruter er desuden langt svagere end på udenrigsruterne.

Selvordsaktionerne bærer præg af religiøs fundamentalisme. Og en fundamentalistisk islamisk gruppe, kendt eller ukendt, er mulige gerningsmænd. Det ville være et ekstremt udtryk for det enorme had i Mellemøsten over de lidelser, supermagten USA har påført disse lande og folk. Men mange andre muligheder findes også.

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
oktober@post8.tele.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
APK's Homepage/
Netavisen:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 150 kr.
År (26 nr.) 275 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 21. september 2001

Bush-administrationen vil få vind i sejlene til at gennemføre sin 'globale kamp mod terrorismen' og stjernekrigsprojektet. Den har motivet - men det er en forbrydelse i så gigantisk format på amerikansk grund og med så mange amerikanske ofre, at det er utænkeligt.

Israel har både motiv, bedre mulighed end noget andet land, og religiøse fanatikere, der matcher den islamiske fundamentalisme. Og de har begået provokatoriske krigshandlinger mod USA før, da de i 1967 forberedte angrebet på Syrien og angreb det amerikanske overvågningsskib USS Liberty, hvor 37 amerikanske søfolk blev dræbt. Sandheden herom er først blevet lækket i et TV-program, der blev vist i USA i begyndelsen af året.

Og Israel har længe forberedt en krig mod de arabiske lande, fordi det mener at kunne vinde en sådan krig, med USA's direkte deltagelse eller i hvert tilfælde støtte.

Både palæstinensiske og andre arabiske kræfter har peget på Israel som den mulige bagmand. Men en provokation af så ufattelige dimensioner, der langt overgår Hitlers rigsdagsbrand, der banede vejen for nazidiktaturet, forfølgelsen af kommunister og alt hvad der smagte af socialisme, af den tyske arbejderbevægelse - og betød den konkrete start på processen hen imod 2. verdenskrig?

Ariel Sharon, Yitzak Rabin og Ehud Barak har alle haft travlt med at kommentere selvmordsattentaterne i USA, og har på både CNN og BBC plæderet for en 'verdenskrig mod terrorisme' med USA som anfører med det angivelige mål at udslette alle terrorister i hele verden.

Og faktisk har Bush længe forberedt 'verdenskrigen mod terrorismen'. Ved indledningen af hans store Europaturné i juni sagde han (næsten profetisk) på et NATO-møde i Bruxelles:

- Vi må frigøre os fra den kolde krigs mentalitet. De nye trusler handler om mennesker, som hader Europa og vores allierede og vil sprænge os i luften!

I sin TV-tale i nat påtog Bush sig førerrollen i denne ny verdenskrig: Terrorister vil blive angrebet overalt - og USA 'vil ikke skelne mellem terrorister og de lande, der huser dem', sagde han.

Det har været en dramatisk dag - denne 11. september 2001, der har indskrevet sig i den verdenshistoriske krigskalender - hvor den ene *breaking news* har afløst den anden. Pludselig blev verdens opmærksomhed (af CNN, der næsten har haft ene-mediemonopol på forløbet - som under Golfkrigen) fokuseret på et fjernt muslimsk land - Afghanistan. Det skulle angiveligt huse verdensterrorist nr. 1 Osama Bin-Laden, som USA officielt mistænker for at stå bag krigen mod det USA, der for første gang i mere end hundrede år er blevet krigsskueplads.

Men det er Kabul, der rammes af raketter, det er Talebanregimet, der angribes? Og USA nægter at stå bag, selvom hele den amerikanske administration er evakueret fra de officielle bygninger og afprøver det gigantiske atomkrigsbeskyttelsessystem, som er blevet moderniseret siden 'Den kolde krig'.

Bush og Det Nationale Sikkerhedsråd har holdt møde, og Bush har lovet prompte reaktion, prompte hævn.

Hvad der er sket burde snarere give anledning til at USA ændrede sin politik over Palæstina og i Mellemøsten som helhed, til at overveje sin globale rolle.

Selvmordsbombardementerne mod WTC og Pentagon vil få store konsekvenser for verden. De kan betyde krig i Mellemøsten.

Der proklameres øjeblikkelig 'verdenskrig mod terrorismen': det betyder krig mod kommunister, arbejderklassen og verdens folk. For herskerne i USA, i NATO-landene, EU og Israel er terrorisme alt, hvad der går til modstand mod deres interesser - fra antiglobaliseringsaktivister til kæmpende fagforeningsfolk, fra revolutionære kommunister til religiøse selvmordsbombemænd. For Israel er Arafat og PLO - og hele det palæstinensiske folk - terrorister.

Krigen mod terrorisme skal angiveligt føres som et forsvaret for 'demokrati', 'civilisation' og 'vestlige værdier' og 'amerikansk livsform'. I realiteten er det en krig mod de fattige og undertrykte milliardmasser på jorden, der i sidste ende beløber sig til oprustning og fascisering af de rige, imperialistiske lande i en front mod arbejderne i alle lande og mod de fattige folk og nationer. De riges klassekrig mod de fattige. Som verdenskrig, i global udstrækning.

Terrorisme vil ikke kunne udryddes af hverken sofistikerede våben eller overvågningsudstyr og ved at gøre hele verden til Big Brother-land. Og opstande og revolutioner kan ikke undertrykkes med sådanne midler i det uendelige - selvom Israel, der ivrer for 'verdenskrig mod terrorismen med USA i spidsen' har rige erfaringer med at træde det palæstinensiske folk og dets legitime rettigheder under fode i mere end 50 år, og selvom USA i samme periode har brugt alle midler for at tilkæmpe sig og opretholde sin position som verdens førende supermagt, baseret på dens militære overlegenhed.

Og de vil begge fortsætte. Derfor vil USA og Israel krig.

Men de vil også i sidste ende tabe den: Arbejderklassens, folkenes og de undertrykte nationers fælles modfront vil kunne besejre en fjende, som ikke er så usårlige, som de lader som om.

*Kommunistisk Politik Redaktionen
Onsdag den 12. september kl. 2 nat*

Et nyt nationalt forræderi designes: § 20 eller Unionsforfatning

Af Kommunistisk Politik

Den europæiske Union er i krise. Efter Nice-traktaten kører den videre mod en forfatning – som arbejderne og folkene ikke vil have. De danske EU-tilhængere bliver mere og mere desperate i deres manøvrer – og søger nu hjælp fra den traditionelle unionsmodstand.

Den danske grundlovs § 20 lyder sådan:

Stk. 1. Beføjelser, som efter denne grundlov tilkommer rigets myndigheder, kan ved lov i nærmere bestemt omfang overlades til mellemfolkelige myndigheder, der er oprettet ved gensidig overenskomst med andre stater til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde.

Stk. 2. Til vedtagelse af lovforslag herom kræves et flertal på fem sjettedele af Folketingets medlemmer. Opnås et sådant flertal ikke, men dog det til vedtagelse af almindelige lovforslag nødvendige flertal, og opretholder regeringen forslaget, forelægges det folketingsvælgerne til godkendelse eller forkastelse efter de for folkeafstemninger i § 42 fastsatte regler.

Det er en ubehagelig paragraf for tilhængerne af Den Europæiske Union og af en kommende unionsforfatning, som regeringen med Mogens Lyketofts EU-tale i sidste måned har tilsluttet sig. Også de øvrige EU-partier går ind for den forfatningsproces, som blev besluttet med Nicetraktaten, og som skal føre til en grundlov for forbundsstat EU i 2004. Af nogle åbent kaldet en forfatning, af andre en 'grundtraktat' – men betegnelsen er ligeegyldig:

hvad der arbejdes på er Unionens og Unionsstatens grundlov. Hverken mere eller mindre.

Den snærende § 20

Prøv lige at læse § 20 i den danske grundlov igen:

Den stiller fuldstændig klart den danske grundlov over enhver 'mellemstatslig aftale'.

Den kræver at 'mellemstatslige aftaler', der overdrager beføjelser (suverænit) til internationale organismer, sker 1. ved lov og 2. i nærmere bestemt omfang – altså defineres præcist.

Den åbner mulighed for folkeafstemninger i suverænitetssspørgsmål.

Det bør være indlysende klart, hvorfor den danske EU-lobby arbejder på højtryk og med udfoldelse af alle de store midler, der står til dens rådighed, på at få denne paragraf neutraliseret og fjernet!

Selve EU-medlemsskabet af en traktatfæstet 'stadig snævrere union' er tvivlsomt ifølge grundloven.

Talløse rettigheder og beføjelser er overdraget til Unionen i et ikke 'nærmere bestemt omfang' og i strid med grundloven.

Og denne paragraf har banet vejen for en række folkeafstemninger, hvoraf tilhængerne har tabt både den om Maastricht-traktaten og den om euro og ØMU. Derfor blev der ikke stemt om Nice – i strid med grundloven. Og derfor frygter tilhængerne af unionen og dens kommende forfatning, at en folkeafstemning vil føre til et nyt nederlag.

Deres konklusion er selvfølgelig, at den snærende § 20 skal væk.

I sidste måned fremlagde unionsforbundet Dansk Metal et udkast til en ny grundlov for Danmark, der fjerner § 20, udarbejdet af to juridiske professorer og unionstilhængere. Nu melder flere endnu sig på banen – for at få den væk, og for at give unionen en grundlov 'med et dansk stempel'. Det er både

traditionelle Unionstilhængere og traditionelle modstandere, akkompagneret af snak om et 'nyt nationalt kompromis' som efter Maastricht-aftalens fald.

'Selvbestemmelsen fosser ud'

'Den nationale selvbestemmelse fosser ud af Danmark, uden at politikerne vælgerne har kontrol over situationen, advarer EU-eksperter', skrev Jyllands-Posten på sin forside 7. september.

Denne overraskende melding fra unionstilhængerside i en rabiat unionsavis bør få alle EU-modstandere til at være på vagt:

EU-modstanden har hele tiden sagt, at folketinget i stadig større omfang er blevet reduceret til et ekspeditionskontor for Bruxelles. Den er blevet til et amtsråd i Unionsstaten – magten er overført til Unionen. Det er altid vredt, højlydt og massivt blevet benægtet. Men hør bare nu:

"Der sker ingenting i folketinget i dag, fordi magten er blevet flyttet. Se på valgkampen, som næsten udelukkende handler om lokale ting som børn, ældrepleje og boliger. Vi hører ikke noget om arbejdsmiljø, miljø, naturbeskyttelse eller handelspolitik, fordi det er områder, hvor danske politikere ikke længere bestemmer" (Unionstilhænger advokat Karen Dyekjær-Hansen, J-P 7.09)

"Politikerne vil gerne overbevise vælgerne om, at det er vigtigt at stemme på dem. De vil ikke kunne love noget, hvis de fortæller vælgerne, at beslutningerne er flyttet ned i Bruxelles. Det er svært at love noget på internationalt niveau. Tilbage i dansk politik er kun de helt basale ting". (Unionstilhænger og EU-forsker Marlene Wind, Institut for Statskundskab, Københavns Universitet, J-P 7.09).

'Selvom 80 pct. af de love, der vedtages af Folketinget, udspringer fra EU-direktiver, er der en stigende del af EU-reglerne, der har betydning for

hverdagen i Danmark, som aldrig behandles i Folketinget. De udstedes som forordninger af EU-kommissionen og har direkte retsvirkning i hele EU'. (Jyllands-Posten i artiklen 'Eksperter: Politikere skjuler EU's indflydelse' 7.09).

'EU ligner mere en stat og en føderation end politikerne vil være ved. Hvis man påstår, at EU bare er et rent mellemstatsligt samarbejde, er det det værste vrøvl, der er sagt i Danmarks-historien'. (Marlene Wind, sst. 7.09)

Nej, nej nej ...: EU-tilhængerne er ikke kommet på bedre tanker, aflægger offentlig selvkritik for løgn og bedrag gennem 30 år for at slutte sig til unionsmodstanden for at rette op på de enorme skader, deres virksomhed (som Jyllands-Posten, hvis avisen var en smule konsekvent, ville kalde 'landsforræderisk'). Hensigten er at gøre grundlovsbruddene lovlige.

Deres konklusion er selvfølgelig, at den snærende § 20 skal væk:

'I dag er det grundlovens paragraf 20, der værner om Danmarks nationale suverænitet og selvbestemmelse . . . (Den) har en snæver definition af den nationale suverænitet og er i realiteten ikke tidssvarende for det EU-samarbejde, der finder sted i dag.' (J-P 7.09)

En ny overordnet EU-grundlov, en ny og 'tidssvarende' dansk forfatning uden den snævre § 20. Fuldt medlemskab. Ikke flere forbehold. Og ikke flere folkeafstemninger.

På sporet af et nyt 'nationalt kompromis'

Hvordan skal et nyt 'nationalt kompromis', som SFs Holger K. Nielsen har efterlyst, så skrues sammen? Og hvem skal være med?, bortset fra unionstilhængerpartierne og SF?

Socialdemokratiet er på banen til det første med et dristigt initiativ, som umiddelbart har fået tilslutning fra De konservative og SF:

"Danske synspunkter kommer stærkere på banen, hvis vi selv kommer med skitsen til en ny grundtraktat," siger formanden for Folketingets EU-udvalg, socialdemokraten Claus Larsen-Jensen til den ny ugeavis weekend-nu:

"Målet om en stadig snævrere union

skaber frygt for en glidebane, hvor Danmark hele tiden afgiver ny suverænitet. Vi skal præcisere, at EU er et frivilligt samarbejde mellem selvstændige nationer".

Danmark skal altså lave sit eget udkast til en grundtraktat, som de svorne forbundsstatstilhængere Tyskland og Frankrig o.s.v. skal tilslutte sig. En reel forbundsstat med alle forbundsstatens institutioner – men befriet for forpligtelsen til 'stadig snævrere union' (som bliver overflødig) og fremstillet som et 'frivilligt samarbejde mellem selvstændige nationer' – altså ved at indskrive 'det værste vrøvl, der er sagt i Danmarkshistorien' i EU's og Danmarks overordnede grundlov.

Forslaget hilses med tilfredshed af SF-formand Holger K. Nielsen, skriver weekend-nu. Han håber, at der i løbet af næste år kan skabes bred politisk enighed om et dansk udspil. Også den konservative Lene Espersen støtter ideen om et selvstændigt dansk traktat-udspil, der fjerner målet om "en stadig snævrere union".

Stort set alle partier har – med Fogh Rasmussens Venstre i spidsen - erklæret sig for, at der laves et 'kompetence-katalog', der definerer hvad der hører under EU og hvad der hører under delstaterne. Det er også en del af den officielle forfatningsproces, som EU-Kommissionen har sat i gang efter Nice-traktatens vedtagelse.

'National brobygning . . .'

Og hvem skal så være med til det nye nationale kompromis – udover unionsstilhængerpartierne og SF. Ikke den konsekvente danske modstand af EU, som slås for dansk udtræden (og for en dansk grundlov). EU-modstanderne skal isoleres – og evigt dansk medlemskab af forbundsstat EU garanteres, så godt man nu kan.

SFs upålidelighed som unionsmodstanderparti er for velkendt for befolkningen. Derfor har man brug for 'unionsmodstandere' med større troværdighed til projektet. Som f.eks. Jens-Peter Bonde og Junibevægelsen!

Fællesskabet

Herluf Bidstrup

(Det er da løgn: de siger da Nej til denne nye rævekage, vil de fleste EU-modstandere sige).

Det er ikke løgn: Bonde og Junibevægelsen er klar og villig:

"Der er brug for et kompetence-katalog, som klart skal definere, hvad der hører under det danske Folketing - og hvilke sager, der løses bedst i EU-systemet. Her er vi for en gangs skyld enige med partiet Venstre, der har foreslået det samme," siger Jens-Peter Bonde, medlem af EU-Parlamentet for JuniBevægelsen til EU-Observer.

"Om man kalder det en søjle-opdeling mellem medlems-landenes parlamenter og EU, et kompetence-katalog eller noget helt tredje, er lige meget.

Det afgørende er, at regeringen melder klart ud om hvilke politiske sager, der bør føres tilbage til landene - og hvilke der bedst løses i fællesskab. På den måde vil regeringen og de borgerlige partier kunne bygge den bro, de taler så meget om, til de danske EU-modstandere," siger Jens-Peter Bonde.

Jens-Peter Bonde er nøjagtig lige så meget unionsmodstander som Holger K. Nielsen er det: Han vil acceptere et EU med forfatning, militær, politi o.s.v. som også Unionspartierne og SF vil det. Men reducere forbundsstatens altomfattende indgriben en smule – og øge den nationale kompetence og de nationale parlamenters indflydelse til-

svarende.

Større er hans og Junibevægelsens 'unionsmodstand' altså ikke. Junibevægelsen vil godt være med til aktivt at udvikle og indgå i den 'brede politisk enighed om et dansk udspil', som Holger K. Nielsen drømmer om.

Junibevægelsen satser sin fremtid på 'brobygningen' mellem unionstilhængere og erklærede unionsmodstandere.

. . . er ikke mulig

Arbejderpartiet Kommunisterne og Kommunistisk Politik har gentagne gange advaret den danske EU-modstand om, at et nyt stort nationalt forræderi er under opsejling. Det er nu ved at få kød og blod.

Og vi siger lige ud til Holger K. Nielsen og SF og til Jens-Peter Bonde og Junibevægelsen:

Det er ikke muligt at bygge bro mellem unionstilhængerne og unionsmodstanderne. For det er i sidste ende ikke muligt at 'bygge bro' mellem modsatte klasseinteresser. Den europæiske Union er – uanset i hvilken skikkelse, mere eller mindre 'slanket', og uanset hvilke urealistiske utopier om et forandret EU, der kan udspekuleres – monopolkapitalens projekt og den europæiske storkapitals og deres politikeres drøm om at skabe en ny global imperialistisk supermagt.

Den har udviklet sig og vil fortsat udvikle sig på de europæiske arbejderes, de europæiske folks og verdens øvrige arbejdendes og undertrykte landes bekostning.

Holger K. Niensens og Bondes 'nationale brobygning' kan derfor ikke blive andet end et nyt nationalt forræderi, et forræderi mod både de nationale interesser og de arbejdendes basale interesser. En sådan bro vil aldrig kunne blive skabt, og brobygningen vil aldrig holde.

Den europæiske Union er i krise. Efter Nice-traktaten kører den videre mod en forfatning – som arbejderne og folkene ikke vil have. De danske EU-tilhængere bliver mere og mere desperate i deres manøvrer – og søger nu hjælp fra den traditionelle unionsmodstand.

Den limpind hopper det store flertal aldrig på!

Et ældreoprør på vej

800 vrede pensionister i Nørrebrohallen den 29. august til Den Koordinerende Gruppens høring om Den Sociale Pensionsfond

Stemningen var ikke til at tage fejl af i en fyldt Nørrebrohall i København tirsdag den 29. august, da Koordinerende Gruppe havde indkaldt til protestmøde:

Pensionisterne vil have deres lovede tillægspension i Den Sociale Pensionsfond på 150 mia. kr. udbetalt. Statstyveriet af pensionisternes penge skal stoppes. Fondens renter på ca. 10. mia. kr. årligt skal omgående bruges på en tillægspension på 10.000 kr. om året som en lovfæstet del af Folkepensionens grundbeløb.

Det var hvad regeringen og Folketinget vedtog, da loven blev fremsat i 1970. Det er hvad alle har indbetalt til i 11 år. Alt andet er bedrag og tyveri.

Sådan lød beskeden fra de omkring 800 vrede pensionister til regeringen

og Folketinget. Regeringen har igen i år sat tyveri af nye 8 mia. kr. fra Den Sociale Pensionsfond på forslaget til finanslov 2002.

- Formålet med fonden har ikke ramt 100% præcist - I forventede en tillægspension uden at få den og uden forklaring. Til gengæld har I jo så fået så meget andet for de penge - boligydelse, varmhjælp, ældrepleje. Og vi i Socialdemokratiet står for velfærd for de svageste . . .

Længere nåede Socialdemokratiets næstformand Jytte Andersen aldrig, trods gentagne forsøg. Jytte Andersens valgbedrag blev kontant afvist.

- Tro ikke vi alle sammen er blevet helt senil-demente endnu - var svaret fra dem, som regeringen netop har skåret hårdt i boligydelse og varmhjælp til.

- Ifølge Jytte Andersen skulle de 9 mia. kr. regeringen sidste år stjal fra fonden været gået til forbedringer for os. De er ikke kommet min vej - vi har kun set nedskæringer og misrøgt, lød det fra pensionist Ruth Pedersen.

- Vi ufaglærte kvinder knoklede i 60erne, knoklede i 70erne og i 80erne og det uden ligeløn. Vi fik at vide at vi byggede velfærd og samfundsøkonomien op. Nu siger I der heller ikke er råd til vores tillægspension. I stjal fra os dengang. Og I stjæler fra os nu. Det skal I ikke slippe af sted med, sagde pensionist Eva Jensen.

Socialdemokratiets næstformand forsøgte sig også med den gamle travert om, at man slet ikke kan skaffe de

mange penge pensionisterne har til gode. Hvor skulle de dog komme fra?

Det affødte straks to kontante spørgsmål fra de forsamlende.

- *Hvordan kan regeringen hvert år hente 8-9 mia. kr. fra en pensionsfond, hvis penge ikke eksisterer?*

I så fald har de opfundet en hel ny økonomisk mirakelkur.

- *Hvis pengene ikke eksisterer, betyder det så, at både finansloven og Nationalbankens regnskaber, hvor fonden er opført, er forfalskede for at sløre tyveriet af pensionspengene?*

Heller ikke Enhedslistens finansordfører Frank Aaen slap fra en større søforklaring på deres forslag om helt at nedlægge Den Sociale Pensionsfond. Leif Larsen fra Den Koordinerende Gruppe måtte gøre økonom Aaen opmærksom på, at såvel fonden som renteaftakstet indeholdt midler nok mod den inflationsudhuling Aaen rodede sig ud i.

Jytte Andersen (S) taler mens mødeleder Musse Møller og hjælpedirrigent Dorte Grenaa følger med.

Alle fotos: Leif B. Knudsen

Dansk Folkepartiets Kristian Thulesen Dahl undlod ikke på demagogisk vis at fremstå som bannerfører for pensionisternes krav også i denne sag. Men, tilføjede han: - *Sagen skal jo ikke koncentrere sig om penge, selvom jeg under jer dem - det er principper det gælder*".

Den Koordinerende Gruppe har fået fri proces til en retssag mod statsminister Nyrup Rasmussen for tyveriet af Den Sociale Pensionsfond. Over hele landet vokser henvendelser og interes-

sen for denne sag dag for dag. Vreden og utilfredsheden med ikke bare dette gigant tyveri, men med hele den skandaløse manglende velfærdspolitik for de ældre vokser i omfang og styrke.

- *Hvis I vinder, så får demokratiet sandelig et problem med at finde pengene*, var Jytte Andersens, næstformand for Socialdemokratiet, sure slutreplik.

Nej, regeringen og de ansvarlige folketingspolitikere har fået sig et problem, de ikke kan komme udenom.

Et ældreoprør på vej. *-vito*

Hverken budget- eller 'systemskifte' i København

En ulykke kommer sjældent alene: Efter finanslovsforslaget kommer nu de kommunale budgetter.

Da det er valgår, er der ingen ende på opfindsomheden, når det gælder om at præsentere diverse nedskæringer eller omflytninger af poster som de helt store sociale fremskridt.

København er ingen undtagelse. Det indgåede budgetforlig i Københavns Borgerrepræsentation mellem den socialdemokratiske overborgmester Kramer Mikkelsen, de Radikale, CD, SF, Enhedslisten og løsgængere er ren valgfup.

De 409 mio. kr., der opreklameres som "røde" serviceforbedringer for Københavns befolkning, er hentet gennem nedskæringer på de samme sociale kontoer. Pengene kommer fra den såkaldte omstillingspulje. Pengene i puljen skaffes gennem grønthostermethoden, hvor alle forvaltninger er pålagt at skære 2 pct. på deres område. Pengene uddeles så bagefter under navnet serviceforbedringer.

"På den måde har vi en slags systemskifte. Vi har hele tiden sagt, at Socialdemokratiet og overborgmester Kramer Mikkelsen må træffe et politisk valg. Det har han gjort nu, og det er vi vældig godt tilfreds med", udtaler Enhedslistens budgetordfører Morten Kabel ovenpå det indgåede budget forlig.

Der er afsat 81 mio. kr. til det skandaleramte ældreområde. Lige akkurat nok til på nogle områder at bringe det op på samme ringe niveau som i resten af landet. Kommunen vil nu garantere rengøring og tøjvask hver 14. dag til de pensionister, der er sluppet gennem nåleøjet til ydelsen. Der ansættes ikke flere hjemmehjælpere, men en gruppe af de mest erfarne tages ud til et "flyvende vikarkorps", der skal sendes rundt til aflyste timer.

40 nye plejehjemspladser lover budgetaftalen. Sidste år blev 6 plejehjem lukket. De seneste år er der nedlagt 400 plejehjemspladser i København. I dag står 600 på venteliste på en plejehjemsplads, og langt flere venter på overho-

vedet at få en plads på listen.

Skoleområdet får 98 mio. kr. Hvoraf halvdelen af beløbet kommer fra foreslåede besparelser på skoleområdet, der stilles i bero. Den anden halvdel hentes ved at udsætte vedligeholdelsesopgaver på de nedslidte folkeskoler og flytte pengene til en anden konto. Op gennem '90erne er 1/6 af skoleområdet budget blevet skåret væk af nedskæringer og besparelser.

At kalde forslaget for forbedringer er således meget svært at få øje på. Det er ren talmagi.

Enhedslisten oplyser, at de trods den indgåede budgetaftale med Socialdemokratiet, ikke vil afsværge sig valg-samarbejdet med SF og en række andre partier og lister mod en kommende socialdemokratisk eller Venstre overborgmester.

"Vi går altid efter den rødeste overborgmester", siger Enhedslistens Morten Kabel.

Hvilket rødt budget. Hvilket systemskifte!

Ny Løn kræves styrket

De offentlige arbejdsgivere kræver, at 50 pct. af næste overenskomstramme afsættes til Ny Løn.

De overordnede krav til næste års overenskomstfornyelse for omkring 900.000 offentligt ansatte bliver i øjeblikket fastlagt. Arbejdsgiverne for 640.000 kommunalt- og amtsansatte kræver, at halvdelen af den nye ramme skal afsættes til det nye lønsystem – Ny Løn – der blev indført i to tempi ved de sidste overenskomster i 1997 og 1999. Ved forhandlingerne i 1999 udgjorde Ny Løn 14 pct. af de samlede ”forbedringer”.

- Hvis vi forestiller os en treårig aftale med en lønfremgang på syv til ni pct., bør over halvdelen afsættes til decentrale forhandlinger om Ny Løn, mener direktør Benny C. Hansen fra Amtsrådsforeningen.

Den meget korte udtalelse dækker samtidigt over, at arbejdsgiverne – naturligt nok – gerne ser en ny treårig minusoverenskomst. *Kommunistisk Politik* har tidligere beskrevet, at Kommunernes Landsforening (KL) har nøjagtig de samme bestræbelser.

Bruddet med det gamle lønsystem, der byggede på en fast løn, der kun reguleredes af anciennitet, blev ved OK-fornyelsen i 1997 skabt ved hjælp af lokkemad. Overenskomsten indeholdt forskellige tillæg, der hurtigt blev døbt ”Stem JA-tillæg”, hvilket med en solid manipulation gjorde, at forbundslederne fik hevet et flertal af JA-stemmer hjem. Men det bliver betalt dyrt tilbage, hvilket de 640.000 ansatte nu har fået at mærke i flere år. Det er nemlig stort set kun de veluddannede i højere stillinger, som finder ordningen positiv, idet parametrene for del i ”Ny Løn” er bundet til ”samarbejdsvilje med øvre ledelser” – hvorfor de kaldes fedterøstillæg – eller ansatte, der udviser kreativitet, der sparer kommunen kapital på borgernes bekostning, eksempelvis ideer til udlicitering.

Ved overenskomstfornyelsen i 1999 var modstanden markant. Sygeplejersker, jernbanearbejdere, lærere, jordemødre, gymnasielærere, magistre og EDB-arbejdere stemte NEJ til resulta-

tet. En kombination af sammenkædningsregler og Forligsinstitutionen manipulerede imidlertid stemmetallene af tavlen.

- De formastelige NEJ-sigere skal ikke sætte næsen op efter forbedringer, var den arrogante holdning fra Poul Winckler, formand for KTO (Kommunale og Tjenestemandsansattes Organisation) i 1999. KTO er hovedforhandler på de 640.000 ansattes vegne.

Flere års erfaringer med det nye lønsystem har kun gjort modstanden større, og det ved forhandlerne. Derfor giver de også udtryk for en utilfredshed med kommunernes og amternes krav om, at Ny Løn skal øges til 50 pct. af den kommende lønforøgselsdel:

- Det må da vist være et meget, meget langsigtet mål. For os er det vigtigt at sikre reallønnen for vores medlemmer, og det kræver mere til de generelle lønstigninger end til Ny Løn, udtaler sekretariatschef Signe Friberg Nielsen fra KTO til Jyllandsposten. Formanden for HK-Kommunal, Palle Simonsen, kalder udspillet for ”unødvendigt provokerende”:

- Det vil medføre reallønstilbagegang for store grupper, og det kan vi ikke acceptere.

Forhandlerne vander høns, men det er krokodilletårer. De sætter ikke spørgsmålstegn ved det nye system, som de selv påtvang medlemmerne. De kræver ikke systemet fjernet - trods det faktum, at systemet i sig selv betyder reallønsnedgang for ”store grupper”, hvilket de selv anerkender.

Amternes og kommunernes ”provokation” består udelukkende i, at de har offentliggjort deres krav. Forhandlerne selv er indstillet på, at ”Ny Løn” skal udgøre en større del af den samlede sum - det skal blot ske i et mindre tempo.

De statsansatte har endnu ikke set Finansministeriets krav til OK-fornyelsen, men rammerne for 2002 er allerede indbygget i forslaget til finansloven, hvilket indikerer, at de resterende 150.000 offentligt ansatte kan forvente samme behandling.

Poul Winckler kan se frem til et nyt slag med de offentligt ansatte. Hans ”egne” medlemmer. -gri

VW-overenskomster - ikke i Danmark!

For et par uger indgik det tyske fagforbund IG Metall en aftale med Folkevognsfabrikkerne, VW, der betyder, at de ansatte opdeles i A- og B-grupper. Aftalen, som er en skræmmende principiel nyordning, betyder, at alle nyansatte bliver aflønnet med en betydeligt mindre timeløn end de nuværende arbejdere. VW-ledelsen havde først krævet, at de nye skulle arbejde 42½ time om ugen, men landede på 35 timer.

II Danmark er Industriens Arbejdsgivere og de faglige ledere tilsyneladende enige om, at modellen ikke behøves indført i Danmark. Max Bæhring, formand for CO-Industri og hovedforhandler for de knap 250.000 ansatte i industrien, giver ikke udtryk for betænkelighed ved en sådan ordning, fordi han finder, at de danske overenskomster er tilstrækkeligt fleksible for arbejdsgiverne:

- Lokalt kan parterne jo eksempel-

vis vedtage at fastfryse lønnen, hvis situationen kræver det. Og når det drejer sig om arbejdstiden, kan man lave mange variabler på det. I Danmark består industriooverenskomsten af en rammeaftale, hvor man lokalt kan forhandle særlige aftaler om blandt andet arbejdstid og løn,, udtaler Max Bæhring.

Men Max Bæhring har ret i, at de danske overenskomster er enormt fleksible. Han ved da også, hvad han snakker om, da det fleksibiliteten netop har vundet indtog med hans delta-gelse ved forhandlingsbordet.

Mange industriarbejdere har smagt ”sødmens frugter” i form af fleksibilitet og lokale forhandlinger. Faktisk har der fundet adskillige danske panderter sted gennem de sidste år. Netop ved trusler om flytning af produktion har flere arbejdsgivere tvunget de ansatte til en 48 timers arbejdsuge – vel at mærke til en almindelig timeløn.

SiD-kongres startet med stor uro

Utilfredsheden med LO's million-investering i den ny gratis-avis kom tydeligt til udtryk på de første kongresdage i SiD.

Poul Erik Skov Christensen på kongressen

Som et af landets største forbund startede SiD i weekenden rækken af mange forbundskongresser i efteråret. Der ligger mange tunge, vigtige problemstillinger foran de 900 delegerede, som de på vegne af medlemmerne burde rejse til diskussion, men langt fra alle blev overhovedet berørt i formand Poul Erik Skov Christensens beretning. Der er ellers tid nok, da kongressen strækker sig over flere uger.

LO's formand, Hans Jensen, fik ellers sat sindene i kog, da han på førstedagen forsøgte at forklare fagbevægelsens engagement i gratisavisen MetroXpress. LO har kastet 22 millioner af medlemmernes surt indbetalte kontingentkroner i en avis få måneder efter, at de selv samme ledere lukkede deres eget hoforgan, Det Fri Aktuelt. Millionerne er kastet ud i et nyt avisprojekt, som baserer sig på korte nyheder taget fra Ritzau's Bureau, og som kun uddeles i København, uden den mindste redaktionelle indflydelse.

MetroXpress "udmærker" sig tillige ved ikke at have overenskomst med de ansatte, der heller ikke er fagligt organiserede.

Allerede inden kongressens åbning har en række SiD-afdelinger og tillidsrepræsentanter igangsat en underskriftindsamling, der protesterer mod LO-investeringen. SiD-Holstebro og tillidsfolkene på de to største virksomheder på Fyn, Micro Matic og Lindøværftet, har sat hver deres landsdækkende protester i gang. Formanden for SiD-Herning, Mogens Nielsen, har erklæret, at fagforeningen vil melde sig ud af LO-Herning, hvis ikke LO trækker investeringen tilbage. I LO's egen ledelse er

der heller ikke fuld opbakning til investeringen. Således har foreløbig fire amtsformænd udtrykt deres utilfredshed - heriblandt formanden for Storkøbenhavn.

På SiD-kongressen kom harmen også voldsomt til udtryk, og den udløste taktfaste og omfattende klapsalver:

- Sælg de aktier lige så hurtigt, som du købte dem. Det er menneskeligt at fejle, men det er utilgiveligt at overhøre medlemmerne, sagde Christian Juhl, formand for SiD-Silkeborg, med slet skjult henvisning til LO's egen medlemsundersøgelse, der angiver, at 75 pct. af medlemmerne er utilfredse med investeringen.

Christian Juhl stillede også spørgsmål til SiD-ledelsen angående deres eventuelle opbakning til projektet, hvilket SiD ikke omtaler i deres pressekædning - af naturlige årsager. De har nemlig sandsynligvis givet grønt lys som repræsentanter i LO's repræsentantskab og hovedbestyrelse.

Leif Andersen, formand for en SiD-afdeling i Århus, påpegede, at MetroXpress bringer annoncer, der anbefaler medlemskab af kristelige fagforeninger.

Harmen har så at sige indtil videre overdøvet de mange andre væsentlige problemstillinger på kongressen. Heraf er ét af dem et krav om en satsregulering af dagpengene, så dagpengeberettede får samme stigning som medlemmer i arbejde. Arbejdsløse har gennem en årrække mistet omkring 15.000 kr. om året på denne konto. SiD kunne med al rimelighed rejse samme krav for kontanthjælpsmodtagere.

Flere forbund fusionerer

30.000 elektrikere har modtaget en stemmeseddel, hvor de skal tage stilling til, hvorvidt de vil sammenlægges med 140.000 medlemmer i Dansk Metal. Samtidig har børne- og ungdomspædagogernes forbund, BUPL, og pædagogmedhjælpernes forbund, PMF, erklæret, at de vil tage skridt mod fusion. Et evt. nyt forbund vil dermed have 80.000 medlemmer, som søger optagelse i LO-familien. I dag er BUPL medlem af FTF, tjenestemændenes og funktionærernes hovedorganisation.

I modsætning til de sidste mange års faglige fusioner, så er det ikke et faldende medlemstal, der ligger bag sammenlægningsplanerne, men ønsket om større forbundsorganisationer.

Postforbundet, kartonnagearbejderne og bryggeriarbejderne er de sidste år optaget i SiD på grund af faldende medlemstal og slunkne pengekasser.

60 fyret på Royal Scandinavia

Den tidligere Kgl. Porcelainsfabrik, Royal Scandinavia, fyrer 60 ansatte med begrundelse i at tilpasse produktionskapaciteten til markedet. Halvdelen af de fyrede er stillet andet arbejde i udsigt. Aktionærerne bag selskabet i dag udgøres af Axcel (51 pct.), Carlsberg (28 pct.) og det svenske firma RC Investments (21 pct.).

Direktør Michael Ring angiver, at britiske og tyske konkurrenter også har gennemført masseafskedigelse.

Politiken på slankekur

Kun en måned efter, at Det Berlingske Officin rationaliserede hver sjette ansat bort, har dagbladet Politiken meddelt, at de vil "slanke" næste års budget med 40 mio. kr. Der er endnu ikke sat hoveder på eventuelle fyringer, som begrundes med faldende annoncemarked, hvilket også var begrundelsen for Berlingeren. I år har Politiken sparet 50 mio. kr., hvilket ikke er nok for at nå profitmålsætningen på 60 mio. kr.

EU stresser de studerende

Samtale med Troels Riis Larsen, DKU

Akut bolignød. Pressede studieforhold. Tab af SU-støtte – de studerende har problemer. Men der er først og fremmest brug for, at de studerende udvikler den fælles kamp, siger formanden for DKU Troels Riis Larsen.

Det står skidt til blandt de studerende. De omfattende forringelser af deres forhold som følge af EU-harmoniseringen af uddannelserne viser sig nu - både økonomisk og studiemæssigt. De fleste studerende har mere end svært ved at klare studierne indenfor den afsatte tid og med at få økonomien til at slå til.

Til glæde for psykologerne, der har fået mere at bestille, fordi flere og flere studerende føler sig tvunget til at søge psykologhjælp.

Troels Riis Larsen, formand for DKU og selv historiestuderende ved Københavns Universitet, mener, at der er tale om et alvorligt problem, der bør og skal løses:

- Først og fremmest skal de studerende sikres en ordentlig uddannelsess-tøtte, der er til at leve af, og ordentlige boligforhold. Dertil kommer, at tidsbe-grænsningen i retten til at modtage offentligt uddannelsesstøtte, S.U., bør afskaffes, så man kan modtage støtte under hele uddannelsesforløbet.

- De studerende har mindre at leve for, hvorfor de i stigende grad tvinges til erhvervsarbejde ved siden af studierne. Det er en fuldtidsbeskæftigelse at studere, men elendige økonomiske forhold, bolig manglen og øget studiepres betyder, at mange enten dropper helt ud af studierne eller stresser helt ud.

Af de seneste opgørelser fra SU-styrelsen fremgår det, at mere end halvdelen af de studerende på de videregående uddannelser overskrider den berammede studietid på 5 fem år med over 1 år. De får af samme grund alvorlige økonomiske problemer med at færdiggøre deres studier, da de i dag kun kan

få uddannelsesstøtte i samlet 5 år plus 1 ekstra år, som følge af de nye studieklippekort, der er indført. At studietiden for flertallet af de studerende går udover 6 år er bare ærgerligt.

- Studietiden er for mange studerendes væsentligt længere end den berammede studietid. Der skal intet til, før studietiden overskrides. En hel del studerende skifter studie undervejs, nogle må tage eksaminer om og for atter andre kan personlige forhold forlænge studietiden, siger DKUs formand.

- De studerendes hverdag er utroligt stresset. Mange er nødt til at tage arbejde ved siden af, for at få økonomien til at hænge sammen, selvom der er tale om fuldtidsstudier, og kan til sidst ikke få økonomien til at hænge sammen. Overskrides studietiden, så SU'en bortfalder, er situationen helt kaotisk. Så må man på det nærmeste arbejde fuldtids, og der er dårlig tid til selve studierne.

Kortere EU-uddannelser - med samme indhold

Når de fleste studerende ikke kan nå at færdiggøre deres studier på 5 år hænger det først og fremmest sammen med EU-harmoniseringen af de danske studier. Uddannelserne i Danmark skal klares på samme tid som bacheloruddannelserne i de øvrige EU-lande - på 5 år i stedet for 6. Hverken det pensum, der skal læses, antallet af eksamener eller kravene til prøver, specialer mv. er skåret ned i samme omfang.

Man har ønsket at harmonisere de danske uddannelser til EU uden at forringe studieindholdet, og har med et enkelt pennestrøg skåret 1 år af den berammede studietid bort. Som Bodil Due, dekan for Humanistisk fakultet ved Århus Universitet, forklarer det, er

der et problem med de skærpede krav, der stilles til de studerende, og mulighederne for at leve op til dem.

Der er ikke længere usædvanligt med 5 eksamener liggende oven i hinanden eller med flere store skriftlige opgaver på en gang, så de studerende presses tidsmæssigt og økonomisk til det yderste. Der er ikke tid til andet end at terpe. Er der lidt tid til overs, så skal den bruges på erhvervsarbejde for at få økonomien til at slå til.

Indførslen af klippekortet, som har betydet en voldsom forringelse af de studerendes økonomiske forhold, gennemførtes med begrundelsen, at der skulle strammes op om studierne. De studerende skulle piskes til at begrave sig i bøgerne og udelukkende koncentrere sig om at få en eksamen på så kort tid som muligt.

Hvor mange, som opgiver studierne, fordi økonomien ikke længere hænger sammen, er der ingen statistik over, men de stærkt stigende problemer med det enorme studiepres sammenholdt med de voldsomme forringelser af de studerendes økonomiske forhold, viser sig på en anden måde.

Studenterrådgivningens seneste statistik viser, at 3053 studerende sidste år henvendte sig for at få hjælp. I 1997 var tallet 2068. En stigning på 50 pct. Konsekvenserne af den førte EU-inspirerede uddannelsespolitik er klar nok. Flere og flere studerende bukker under som følge af det stigende studiepres og økonomiske forringelser af uddannelsesstøtten.

- At de studerende tvinges til at begrave sig i bøgerne for at klare studierne på rekordtid, betyder udover det, at flere og flere bukker under for det øgede økonomiske og studiemæssige pres, desuden, at de færdiguddannede er langt mere umodne end førhen. Det viser erfaringer fra Holland. De får derfor i realiteten en langt ringere menneskelig ballast og dermed en ringere uddannelse med sig. Men der er kun et, der tæller. At skære uddannelsesudgifterne ned til et minimum. På bekostning af de studerende og den uddannelse, de får, fastslår Troels Riis Larsen. Mo/Od

Netavisen

www.apk2000.dk

EU-supermagtens sendebud

Det var den danske politiske elite, der deltog og blev henrevet europaudvalgets høring om 'Unionens fremtid' på Christiansborg mandag den 10. september, hvor den vissen grønne og blegrøde tyske udenrigsminister 'Joschka' Fischer var det absolutte hovednummer.

Der var ellers ikke noget nyt i Fischers tale: han gentog den tyske regerings velkendte standpunkter om forbundsstaten, EU-regering, styrkelse af parlamentets rolle, et flerkammersystem - og betonedede igen nødvendigheden af et 'kompromis', der skulle få det hele til at glide ned. Et 'kompetencekatalog' i forfatningen med en præcisere definition af delstaternes rolle - og den seneste idé om inddragelse af de nationale parlamenter i selve forfatningsprocessen. Selvfølgelig garneret med forsikringer om at det ikke ville berøre nationalstaternes rolle (!) eller den danske velfærdsstat (!!!)

Og så ellers en lang snak om Unionens globale rolle som den moralske supermagt, der på positiv vis og uden ødelæggende konsekvenser fremmer globaliseringen - og samtidig bringer demokrati og demokratiske institutioner, velfungerende markedsøkonomi og social velfærd til resten af verden. Det lød grangiveligt som et ekko af Mogens Lykketofts nylige store regeringstale om samme emne - eller måske er det omvendt.

Fischer og Lykketoft kom direkte fra weekendens udenrigsministermøde i EU Bruxelles, hvor '2004-processen' - forberedelse af unionsforfatningen - blev sat på skinner. Det nedsatte et såkaldt konvent, en større gruppe politikere og embedsmænd fra alle 15 EU-lande og de 13 ansøgerlande, der skal forberede den ny forfatningstraktat. For de mest forbundsstatslidelige lande, der ser sig selv som fortroppen for den europæiske integration med Tyskland i spidsen, er der tale om intet mindre end 'Europas første forfatningsgivende forsamling'.

Netavisen 10. september 2001 (Fork.)

Nu kommer turen til os

I vinters rullede der hoveder i ledelsen på Postterminalen i København. Den øverste chef havde "søgt nye udfordringer i Aabenraa", og et par dage efter blev hans højre hånd forflyttet. Siden er der blevet rokeret rundt i chefgruppen.

Administrationen oplevede nedskæringer i foråret. Deres stillinger blev slået op, og så skulle de ellers selv søge på deres egne jobs. En morgen da de mødte på arbejde, fik de alle udleveret en konvolut. I nogle af konvolutterne stod der "tillykke med dit nye job", mens der i resten stod, at der ikke var noget til dem. Sidstnævnte fik også udleveret en plasticpose sammen med konvolutten, så de kunne pakke deres ting sammen med det samme og forsvinde ud af huset. Der var gråd i gangene på 2. sal, hvor administrationen holder til. Fyret med øjeblikkelig varsel! Godt nok med løn et antal måneder frem, men dog vraget her og nu uden mulighed for lige at indstille sig psykisk på den nye situation.

Den 1. september kom turen til arbejdslederne. I månederne op til 1. september rendte de alle rundt og var nærmest utålelige overfor os menige gulvindianere, indtil deres situation var afklaret. På natholdet åndede vi lettet op over, at det var en af de mere populære arbejdsledere, der fik fast nat på vores afdeling. Der havde nemlig længe svirret rygter om, at den mest upopulære af dem ville søge nat.

Nu er turen så så småt ved at komme til os på gulvet. Desiderede fyringer kommer der ikke til at ske, da vi har en stor udskiftning blandt menige medarbejdere. Det sidste år er det gået ekstra stærkt. Vores nathold har oplevet en udskiftning på ca. 100% på et år. Vi er 3 tilbage fra det nathold, jeg

startede på for snart 4 år siden, hvoraf den ene går på efterløn til foråret.

Vi skal gøres til "selvbærende team" i løbet af efteråret/vinteren. Således skal vi overtage nogle af arbejdsledernes hidtidige funktioner noget af deres ansvar - uden at få mere i løn af den grund, vel at mærke.

De første konkrete tegn på nedskæringer i vores afdeling er, at vi selv skal til at stå for noget af rengøringen efter dagens arbejde. Også uden at få mere i løn af den grund. Det vil ikke engang blive indregnet i vores akkord. Nu har arbejdslederne spottet, at den "nedlukning" som vi har 20

minutter til, kan vi klare på ca. 10 minutter. Belønningen for at løbe stærkt er altså at vi får en arbejdsopgave mere.

Desuden bliver natholdet i "Intern Transport C4" nedlagt fra 1. oktober, og nogle af deres opgaver lægges over på os, der sorterer posten. Det har længe været en stående vittighed, at dem i Intern Transport

ikke laver noget. Og deres pauser er heller ikke at kimse af. Men sjovt nok er det næsten altid arbejderne, der må stå for skud, hver gang de har fundet sig et lille smørhul. Så snart det er de store, der udnytter systemet, er det bare rimeligt, da man jo skal belønne initiativrige folk, der får en god idé osv.

At en kollega, der stammer fra Østeuropa, så tillige altid gør en del af Intern Transports arbejde, når vi har fri, gjorde heller ikke sagen bedre. Ej heller, at kollegerne i Intern Transport ikke selv fattede, at de gravede deres egen grav ved at lade ham gøre det. Vi andre er kommet med kommentarer som "Slap nu af! Vi har fri!", som han gerne besvarer med "Jamen vi har altså først fri kl. halv fem!" Nu ser vi belønningen for den ekstra indsats.

plp

Kjeld Abell 100 år

Scenens revolutionære romantiker

Det var en formidabel generation, alle sammen i nabolaget af de 100. – og vi gider kun regne dem, der holdt til i venstresiden. De var generationen. Kirk, Gelsted, Broby-Johansen, Poul Henningsen, Carl Madsen, Heinesen fra Færøerne, Herdal, Schade, Scherfig – og så tæller vi kun nogle af dem, hvis hovedvåben var ordet, og ikke malerne og komponisterne. Selvom mange af forfatterne også malede og tegnede: Scherfig, Schade, Broby – og Kjeld Abell (1901-1061), generationens største dramatiske, sidste århundredes betydeligste af de danske, og årets store runde fødselar, var også tegner og, selvfølgelig, teatermaler. Mange af dem var multitalenter, og generationen selv var en heldig blanding af arbejderbevægelsens og socialismens vækst og dens tiltrækning på de bedste af de intellektuelle. Historien satte dem også på prøver: de var unge med Oktoberrevolutionen, og blev voksne med fascismens trussel hængende over sig, der spredte sig som en pest over Europa, støttet af kapitalstærke bagmænd og glubske multinationale. De var modne mænd (og kvinder), da de tyske besættelsestropper holdt deres indtog, de kunne (de fleste, trods alt) fejre befrielsen og dens forjættede sommer, de så Vesten trække jerntæppet ned og levede videre i en kold krig.

Der er ingen diskussion om hvor Kjeld Abell stod. 30ernes anden fejrede dramatiske var Kaj Munk. Hans vildfarelser bortforklares endnu. Den 5. januar 1944, da mordet på ham blev kendt, gik Kjeld Abell ind på Det kongelige Teaters scene og afbrød forestillingen (Soyas To Tråde) og hyldede Kaj Munks minde – og levede resten af besættelsestiden som illegal under jorden.

Kjeld Abells dramatik og teateropførelser var revolutionerende i dansk sammenhæng – han brød den forstene-

de naturalismes klamme greb om scenen i bestræbelsen på at få teatrets sjæl til at folde sig ud i hans tid – og han gjorde det elegant, humoristisk, poetisk, charmerende. I international sammenhæng var det knap så nyt. Som 20-årig ramtes han af lynet med Max Reinhardts moderne tyske teater. Han gennemførte godt nok et universitetsstudium, blev cand. polit. – men brugte det til noget vigtigere: at få indfanget tiden på scenen. I den seneste store (og udmærkede) danske litteraturhistorie (som kritiseres for at være utilbørlig 'rød') hedder det:

'Kjeld Abell praktiserede og omsatte det europæiske avantgardeteater og det socialistiske aktionsteater til en dansk sammenhæng, hvor han også tilførte det en folkelig og underholdende dimension. Det Abell'ske teater er både belærende og ideologisk docerende, men på en afvæbnende og underholdende måde, der ikke bare fodrer intellektet, men også ører og øjne.'

Man har lyst til at sige: Så kedelig var han altså heller ikke. Han var en i danske sammenhæng noget så sjældent som revolutionær romantiker, hvis han endelig skal etiketteres. Ikke 'socialrealist', ikke romantiker: en yderst realistisk revolutionær romantiker i en barsk tid.

Titlerne: 'Melodien der blev væk' (om hr. Larsen), 'Eva aftjener sin barnepligt', mesterværket 'Anna Sophie Hedvig' (om nødvendigheden af at gå til modstand (til døden) med den spanske borgerkrig som baggrund), alle fra 30erne, 'Dronning går igen', opført under besættelsen og 'Silkeborg', skrevet i den illegale periode, 'Dage på en sky' - og 'Vetsera blomstrer ikke for enhver', 'Den blå pekingeser' og 'Skriget' fra den sidste periode under den kolde krig til hans tidlige død. En stribe af dem er klassikere, der også ville sige unge af i dag noget,

Måske er det derfor, han ikke spilles.

KR

Jørgen Buch:
Kjeld Abell, oliemaleri 2001

At tilkalde lynet

Kjeld Abell: Af 'Teatrets sjæl'

Det er rigtigt. Teatret er ikke det eneste saliggørende. En strofe af Shelley, en akkord af Beethoven, et penselsstrøg af Renoir, alt er saliggørende. Hvor vi går, hvor vi står, hvor vi vender os, alle vegne rækkes gænderne ud for at røre verdensrummets sjæl.

Stor, større, størst, verdensrummets sjæl er den ufattelige størrelse, og dog ejer vi alle en stump af den inden i os. Ikke en stump. Vi er med i helheden. Helheden går igennem os. Vi lægger bare ikke mærke til det. Ikke altid. Men vi må føle det, vi må have følt, hvad det vil sige at være i helheden, før helheden igen forlader os og lader vores dødelighed ligge tilbage under en tilfældig gravsten med en due, der læser navnet omvendt, ellers har vi ikke været til, og har aldrig med rette kunnet sige: jeg er.

Du er. Det er det, teatret prøver at sige. Man køber billet, galleriet, etagerne, gulvet, netter sig, pynter sig, glæder sig til det udvendige, sætter sig, læser program, hoster af, mørkt i salen, gongongen lyder, tæppet går for et par timers underholdning, man underholdes, glemmer sidemanden, glemmer orkestergrav, proscenium, de dansende muser i loftet, man hører ikke længere stemmerne fra scenen, man hører kun én stemme, der siger: du er. Hvor kom den stemme fra? Var det deres deroppe? Var det din egen? Nej, stemmen kom fra det store ingenmandsland, du tror er et ingenmandsland, skønt det er dit. Fra det ingenmandsland hvor viljen fra scenen skærer udstrålingerne fra din længsel, din ubevidste længsel efter bare et sekund at røre ved cirklen. (...)

Den dag teatret holder op at råbe: du er! eksisterer hverken vi eller teatret.

Teater er underholdning, adspredelse, morskab, flugt fra det hele. Teater er litteratur, tradition, et bevis på kulturens vandring. Teatret er tusind ting. Men var teatret ikke tværs gennem det hele en mærkelig lynafleder, der i stedet for at afværge tværtimod ønsker at tilkalde lynet, kunne man pakke kulisser og bagtæpper sammen i en æske og stille hele molevitten på loftet som et dukke-teater, børnene er blevet trætte af at lege med. Men teatret er ikke til for børn, der bliver trætte. Ikke for voksne, der tror de er blevet voksne. Teater er til for mennesker, der siger: jeg er. Jeg er til.

Perspektiv 1955

FNs racisme-konference i Durban

Kamp mod racisme er kamp mod imperialismen

USA og Israel udvandrede fra FNs-racisme-konference – og udstillede deres internationale isolation. Konferencen endte med et slutdokument med 'kompromisformuleringer' om alt – kønne hensigtserklæringer, som ikke forpligter nogen.

Det internationale makkerpar USA og Israel gjorde alvor af truslerne om at forlade FNs verdenskonference mod racisme - efter at et forsøg på at ændre udkastet til slutdokument i retning af et 'kompromis' om spørgsmålet om Israel fra bl.a. Norge og Canadas side var slået fejl.

Konferencen var i gang med at behandle spørgsmålet om slaveri og kolonialismens konsekvenser, og mange afrikanske lande har skærpet kravet om undskyldning og økonomisk kompensation. En talsmand for den sydafrikanske regering sagde: - *Det er den generelle holdning hos alle de delegerede, at USA ikke ønsker at konfrontere de virkelige problemer omkring slaveriet og alle dets manifestationer.*

USA begrundede sin udvandring med, at det var 'vredt over forsøg fra nogle delegeredes side på at udstille Israel som en racistisk stat'. Udenrigsminister Colin Powell - der på Bush' ordre har boykottet konferencen og i stedet sendt en lavt rangerende diplomatgruppe - afviste det officielle resolutionsudkast fra konferencen og

beskrev det som 'et hadefuldt sprog'. Israel fulgte øjeblikkelig USA - og udenrigsminister Shimon Peres betegnede konferencen som 'en farce'.

Mange delegerede mente imidlertid, at USA's udvandring snarere blev udløst af frygten for at komme til at stå overfor massive økonomiske erstatningskrav for det amerikanske negerslaveri fra afrikanske amerikanere. Udvandringen kom, da mange afrikanske lande skærpede kravet om en undskyldning og erstatning for den transatlantiske slavehandel. Med tilbagetrækningen fra konferencen opnåede USA og Israel imidlertid ikke opnået andet end at udstille deres internationale isolation.

Nu konfronteredes en række europæiske lande - heriblandt Storbritanni-

Fra FN konferencen i Durban

en, Spanien, Portugal og Holland - med kravet om en undskyldning for slavehandelen mellem det 17. og 19. århundrede. De nævnte fire lande vil ikke rykke ud med en undskyldning - da det ville juridisk kunne bane vejen for en række økonomiske erstatningskrav. De erklærer sig villige til at fordømme slavehandelen af i dag (som de kun perifert er berørt af) som 'en forbrydelse mod menneskeheden'!

Den moderne slavehandel er af større omfang end da den transatlantiske slavehandel kulminerede for 200 år siden.

NGO-forummet har foreslået, at der oprettes en særlig FN-domstol til at behandle spørgsmålet.

Israel på anklagebænken

I en erklæring fra den alternative NGO-konference i Durban om racisme fordømtes Israel som racistisk. Mere end 3000 NGO'er og græsrodsorganisa-

tioner har tilsluttet sig denne erklæring - og spørgsmålet om Israels aggression mod palæstinenserne er blevet konferencens åbne og skjulte hovedtema.

At Israel er en stat, der bygger på undertrykkelse af andre folk, og at zionismen er en racistisk ideologi står stadaig mere klart for verden. Eller som Yassir Arafat sagde det på konferencen: *'Hvor styg denne racistiske israelske politik og praksis overfor palæstinenserne er, er manifesteret og tydeliggjort under Intifadaen'*.

Det hele endte med et slutdokument med 'kompromisformuleringer' om alt - kønne hensigtserklæringer, som ikke forpligter nogen.

Der kommer aldrig virkelige resultater ud af de store FN-shows, der opføres på globalt plan, med et omrejsende cirkus af statsledere, som normalt bekræfter hinanden i deres ædle hensigter - som vil bekæmpe fattigdom, elendig-

hed, racisme og undertrykkelse og sikre menneskerettighederne overalt - men som aldrig gør noget konkret, og heller ikke kan gøre det, fordi de repræsenterer udbytningen, racismen og undertrykkelsen som system: imperialismen og dens lejesvende.

FN-konferencen om racisme skilte sig en anelse ud, fordi en konkret konflikt skiller vandene, og verden så en demonstration af, hvor isolerede Israel og dens amerikanske støtte egentlig er. Men palæstinenserens skæbne - eller afskaffelse af racismen, som er imperialismens og undertrykkelsens hæslige og vanskabte, men ægtefødte, barn - afgøres ikke i konferencosalene, men alene af det palæstinensiske folks og af arbejderklassens og folkenes kampe og sejre i den revolutionære kamp mod imperialismen.

Kamp mod racisme = kamp mod imperialismen!

-lv

Stortingsvalg 2001 i Norge Socialdemokratiet tabte - og vandt

Det norske stortingsvalg har skabt en parlamentarisk situation, som i meget ligner den danske.

Socialdemokratiets stilling som absolut største parti er brudt. Men Rød Valgalliance, der minder stadig mere om Enhedslisten, blev ikke valgt. De norske marxist-leninister har følgende valgkommentar.

Arbejderpartiet har fået sit største valgnederlag nogensinde, og er nu lige så stort som Højre. Et par hundred tusinde vælgere har vendt ryggen til Jagland og Stoltenbergs højrepolitik. Stemmetabet på godt ti procent indvarsler at en epoke er slut i norsk politik. Højresocialdemokratiet har definitivt mistet den dominerende førerposition det har haft i hele efterkrigstiden.

Den forventede højrebølge blev ikke den brodsø, som det først så ud til. SV har opfanget store dele af vælgerprotesten imod raseringen af velfærden, og er

i færd med at fremstå som det egentlige socialdemokrati i Norge. Men SVs venstrekritik av DnA stikker ikke dybere end at Kristin Halvorsen og Co. er villige til å sælge hvad det skal være, hvis det giver udsigter til taburetter i en ny Stoltenberg-regering. Mindst en av SVs "nye og friske" stortingsrepræsentanter er erklæret NATO-tilhænger, og set på den måde skulle udgangspunktet være det allerbedste.

Imidlertid vil Højre, KrF og FrP sandsynligvis sætte en bom for en ny socialdemokratisk regering med ministre fra SV og Centerpartiet. I ugerne som kommer vil folket blive plaget til døde af regeringsforhandlinger med køb og salg af programmerklæringer, før nye administratorer af den norske kapitalisme indtager regeringsposterne.

Hvad vi kan tage for givet er at angrebene på velfærd og tilkæmpede rettigheder vil fortsætte ligegyldigt, hvad det bliver til.

For Rød Valgalliance blev valget nærmest en katastrofe. I Hordaland så det en stund lovende ud for Torstein Dah-

le, men det holdt altså ikke. I Oslo kom det til et stemmetab i forhold til forrige valg, på trods af en farveklat som Aslak Sira Myhre.

Det elendige valgresultat forbavser ikke os. Vi har længe advaret imod udviklingen af RV i retning af et nyt mini-SV, og profileringen af RV som et trotskistisk-socialdemokratisk parti i stedet for som en revolutionær front av venstrekræfter. Forud for valget flirtede RV åbenlyst med SVs såkaldte venstreside. Det er logisk at folk som bliver stillet overfor valget mellem to tilnærmelsesvist ens SV-partier vælger det største, med de bedste mandatchancer.

Valgresultatet har demonstreret at den borgerlige parlamentarismen er i større krise end nogensinde, med en valgdeltagelse som ikke har vært lave siden 1927. Det har også vist, at arbejdsfolk i Norge hårdt savner et slagkraftigt rødt alternativ, som evner at udnytte den borgerlig-socialdemokratiske systemkrise til at sætte spørgsmålet om et nyt samfundssystem på dagsordenen.

11. september 2001

Nepal:

Jordreform og fredsforhandlinger

Den ny nepalesiske premierminister Deuba har taget to hovedinitiativer for at dæmme op for den skærpede revolutionære krise i Nepal, som blev akut efter mordet på kong Biarendra og det meste af den kongelige familie og indsættelsen af den ny kong Gyanendra.

Deuba har på den ene side foreslået en jordreform, som han søger at få gennem parlamentet, og på den anden indledt fredsforhandlinger med de maoistiske oprørere.

I juli indgik regeringen og NKP(Maoister) en våbenhvile. Før første forhandlingsrunde er en lang række fængslede maoister blevet løsladt sammen med fire journalister, der var spærret inde for at have offentliggjort en udtalelse fra partiet. Den anklagede bl.a. den ny konge for at have samarbejdet med Indien og amerikansk efterretningstjeneste om massakren i kongehuset.

På deres side har NKP(Maoister) løsladt tilfangetagne politifolk og indstillet aktive militæroperationer. Til gengæld har de en lang række steder i landet afholdt massemøder, udpeget nye folkeråd som politisk ledelse i flere amter, indsamlet penge og konsolideret deres positioner. De planlægger nu en

massedemonstration i Kathmandu den 21. september for at vise opbakningen bag deres krav om at forvandle Nepal fra et kongedømme til en folkerepublik.

Maoisterne forgæves søgt at få det største parlamentariske oppositionsparti NKP(UML) Nepals Kommunistiske Parti (Forenede Marxist-Leninister) til at indgå en politisk alliance med krav om republik. Lederen af dette parti, Madhav Kumar Nepal, beskylder nu NKP(Maoister) for at være *'støttet af Indien for at destabilisere Nepal, så det (Indien) kan opnå sine mål'*. Han tilføje, at det måske også var støttet af Kongehuset og det regerende Kongresparti - med henblik på at svække NKP(UML)!

Indien har i den seneste tid placeret flere soldater op til den nepalesiske grænse. Samtidig har en indisk paramilitær styrke siden den indisk-kinesiske grænsekrig i 1962 holdt et knap 200 kvadratkilometer stort nepalesisk område i det nordvestlige Kalapani, der støder op til Indien og Kina besat. Distriktskommandanten for NKP(Maoister) i dette område, Prashant, har opfordret den indiske styrke til at forlade det. På et landsmøde for det nationale studenterforbund, der er knyttet til

NKP(M), sagde Prashant, at hans partis Røde Hær er parat til at bekæmpe den indiske paramilitære styrke, hvis den ikke frivilligt forlod det besatte område. Andre politiske kræfter har opfordret den kongelige nepalesiske hær til at gå sammen med den Røde Hær om at fordrive den indiske styrke.

Under indtryk af de omfattende aktiviteter fra maoisternes side oplæste regeringschefen Deuba den 2. september en erklæring i parlamentet, hvor han advarede disse om *'ikke at udnytte regeringens forsonlige fremfærd på en forkert måde til deres fordel'*, og erklærede at regeringen var ved at miste tålmodigheden:

- Regeringen har med alvor noteret deres brug af magt til afpresning, mobilisering af folk, afbenyttelse af offentlige lokaler og transportmidler med magt, terror mod forretningsfolk og skolelukninger på trods af maoisternes forpligtelse til at stoppe sådanne aktiviteter, sagde Deuba, som forlangte dette stoppet øjeblikkeligt.

Jordreformen, som er på vej gennem parlamentet, er det politiske hovedmiddel til at bremse folkeoprøret. Den skal angiveligt give land til jordløse bønder og forøge produktiviteten - men uden for alvor at angribe de jorddrotter, som ejer hovedparten af den nepalesiske landbrugsjord. Jordløse bønder har en del steder i landet besat statsområder og dyrket jorden dér - men den er igen blevet konfiskeret. Nu indgår det i Deubas reformer, der også indfører en øvre grænse for, hvor meget jord enkeltpersoner kan besidde.

Den parlamentariske opposition, der anføres af NKP(UML) har dannet en koalition af ti partier, som stiller mere vidtgående krav til jordreformen.

Reformen skal tage luften ud af den maoist-anførte folkeopstand. Både regering og opposition frygter imidlertid for massemobiliseringen den 21. september, og hvad den kunne bringe med sig. *'Situationen er alvorlig'* referer en nepalesisk avis en talsmand for NKP(UML) for at sige.

FRETILIN vinder valg i Østtimor

Den Revolutionære Front for Østtimors Uafhængighed FRETILIN vandt de første valg i den tidligere indonesiske provins ifølge opgivelser fra FN. Ved valgene til den ny forfatningsgivende forsamling fik befrielsesfronten 57, 3 pct. af stemmerne, eller 55 af de 88 pladser. Det er lidt mindre end det ventede to tredjedele flertal, som er nødvendigt for at det alene kan bestemme indholdet i den nye grundlov. Forfatningen skal ligge klar i december. I marts eller april 2002 skal der afholdes præsidentvalg. Derpå vil FN overdrage den fulde administration til en selvstændig stat.

FRETILIN var det første parti i den engang portugisiske koloni Østtimor, der påbegyndte en befrielseskamp.

Oven på 'nellikerevolutionen' i Portugal i 1974 erklærede FRETILIN Østtimors uafhængighed efter 400 års portugisisk herredømme den 28. november 1975. Ni dage senere besatte den indonesiske hær landet.

Indtil 1999 førte FRETILIN i 24 år befrielseskrig mod regeringen i Jakarta. Efter uafhængighedsafstemningen under FN-overvågning i august 1999, der gik ind for uafhængighed, terroriserede pro-indonesiske militser med den indonesiske hærs hjælp befolkningen på Østtimor. Det kostede 3000 livet. 80 procent af infrastrukturen blev ødelagt.

Udover FRETILIN er et nydannet 'Demokratisk Parti' og en socialdemokratisk organisation blevet valgt til den grundlovgivende forsamling.

Hviderusland (Belarus): USAs 'contra-politik'

USAs ambassadør i Belarus indrømmer at føre samme politik som i Nicaragua. 300 regeringskritiske "uafhængige" organisationer finansieres af USA.

Hviderusserne vælger Lukashenko i håb om at undgå samme skæbne som i Rusland og Ukraine.

Hviderusland står højt på det amerikanske menukort. Landet havde præsidentvalg den 9. september - og den siddende præsident Lukashenko, der kom til magten for fem år siden med løfter om reformer og med en kritik af det gamle 'kommunistiske' regime, blev genvalgt. Men USA er langt fra tilfreds med Lukashenko, og har arbejdet særdeles aktivt på hans udskiftning med en ny pro-vestlig præsident, der vil gennemføre en række markedsøkonomiske reformer, Lukashenko er vejet tilbage for.

Ifølge den britiske avis The Times har den amerikanske ambassadør i landet Michael Kozak i et usædvanligt åbenhjertigt brev til en engelsk avis indrømmet, at USA i Hviderusland gennemfører en politik svarende til den i Nicaragua i 80'erne, herunder massiv finansiering af politiske højregrupper. Ambassadøren skriver, at USA's 'mål-sætning og til en vis grad dens metodologi er den samme' i Hviderusland som i Nicaragua under lampen mod sandinisterne, hvor finansiering og bevæbning af højreorienterede contraer kostede mindst 30.000 mennesker livet. Kozak har tidligere arbejdet som diplomat (?) i Panama, Nicaragua og El Salvador, og været ambassadør i Cuba.

Ifølge hviderussisk lov er det forbudt udlændet at finansiere politiske partier - men der findes mange andre måder. En talsmand for den amerikanske ambassade siger, at USA finansierer 300 regeringskritiske NGO'er, her-

under en række ikke-statslige medier. Mange af disse er ifølge talsmanden knyttet til dem, der 'søger politisk forandring'.

Under Bush-administrationen er den amerikanske appetit på europæiske værdier blevet kraftigt skærpet. Den søger at vinde øget politisk indflydelse i Østeuropa og i Balkan - og har samtidig blikket rettet mod de tidligere Sovjetrepublikker, ikke mindst i det olierige Kaukasus.

Den hviderussiske befolkning frygter, at en pro-vestlig regeringsleder vil gennemføre økonomiske reformer som i Rusland og Ukraine, der har forarmet hovedparten af disse landes befolkninger - og valgte derfor igen Lukashenko, der også går ind for en union mellem Belarus og Rusland.

Lukashenko er derfor forhadet af USA, der har organiseret en langvarig kampagne imod ham i de vestlige medier. Manden, der var udset til at besejre Lukashenko i valget, er formanden for fagforeningssammenslutningen FBTU Vladimir Goncharik. Disse fagforeninger udgør den største såkaldt uafhængige organisation i Hviderusland, og spiller ifølge den Internationale Sammenslutning af Fri Fagforeninger ICFTU en 'hovedrolle i kampen for demokratisk forandring og økonomisk reform', og støttes massivt af denne reaktionære faglige organisation.

ko

EU og 'Den indre fjende'

'EU-regeringernes planer om at imødegå protester truer retten til fri bevægelighed og retten til protest. De blev gennemført i al hast på hemmelige møder på blot to uger', siger Tony Bunyan fra Statewatch, som har offentliggjort en rapport om EUs kriminalisering af politiske protester. Statewatch er et europæisk netværk i 12 lande, som opmuntrer kritisk journalistik af statsmagten, borgerrettigheder og åbenhed i administrationen. Den særlige rapport om kriminaliseringen af demonstranter og demonstrationer konkluderer bl.a., at planerne vil betyde:

- at den operative kontrol hermed overdrages til den nydannede unionspoliti - 'Task Force of Chief Police Officers' - som savner et juridisk grundlag for sin virksomhed.

- at der skabes mekanismer til 'operativt' samarbejde, der savner juridisk bemyndigelse

- legitimering af den fortsatte overvågning fra 'politi og efterretningsofficerer' (fra de indre efterretningstjenester) af 'personer eller grupper, som vil kunne udgøre en trussel mod den offentlige orden og sikkerhed'

- oprettelse af nationale databaser over 'ballademagere', baseret på mistanke og formodning uden nogen legal norm eller databeskyttelse og en ukontrolleret og ureguleret udveksling af disse data

- at EU's medlemsstater kan vedtage love, som forhindrer folk i at deltage i demonstrationer i andre lande, hvis deres navn er blevet noteret som 'mistænkte' eller de er blevet dømt for mindre forstyrrelser af den offentlige orden (som f.eks. har deltaget i en vejblokade).

Bunyan, som er projektleder for Statewatch, tilføjede ved præsentationen:

- EU-regeringerne burde bruge deres tid og ressourcer på at løse de tilgrundliggende spørgsmål, som får folk ud i gaderne i stedet for at rette skytset mod en ny 'indre fjende', hvad der lugter langt væk af koldkrigsideologi.

Stemmer fra gulvet

STATSMAGTEN OG DENS organer har forvandlet sig fra, i sin allerførste begyndelse, at være tjenere for samfundets fælles interesser til at være dets herrer. Det ses både i det arvelige monarki og i den demokratiske republik, fremhævede Friedrich Engels i sit forord fra 1891 til *'Borgerkrigen i Frankrig'* - Karl Marx' indgående analyse af Pariserkommunen, det første historiske eksempel på arbejderne's klassemagt.

Engels tilføjede, at 'intetsteds udgør "politikere" en mere afsondret og mægtig afdeling af nationen end netop i Nordamerika', i USA:

'Her bliver hvert af de store partier, der skiftevis kommer i besiddelse af magten, atter selv regeret af folk, der gør politik til forretning, der spekulerer på at få sæde i unionens eller enkeltstaternes lovgivende forsamlinger, eller som lever af at agitere for deres parti og efter sejren bliver belønnet med embeder.' Her har vi, skrev Engels, *'to store bander af politiske spekulanter, der skiftevis sætter sig i besiddelse af statsmagten og udbytter den med de mest korrupte midler og med de mest korrupte formål - og nationen er afmægtig overfor disse to store karteller af politikere, der påstår at stå i dens tjeneste, men som i virkeligheden behersker og udplyndrer den.'*

Ikke meget har ændret sig - i USA, eller i den ny Union, som hedder EU, eller for den sags skyld i det lille arvelige monarki i Region Nord.

TAG F.EKS. FOLKETINGETS årlige debat om finansloven: det er både et skuespil for folket som et led i kampen om taburetterne, valgsejre og embeder, og indbyrdes studehandler om fordeling af økonomiske midler til fordel for deres store eller små karteller.

Hvert år handler det om det samme: omfordeling af statsbudgettet og værdierne fra det store flertal, fra arbejderne, de unge, pensionisterne og folk på overførselsindkomster til fordel for kapitalen - men på en måde, så folk ikke tror, der bliver snydt, men at der flyder en mild gaveregn (ikke mindst i et valgår) til forbedring af den almene velfærd.

Det er til at brække sig over: den

uendelige række af løfter om skattestop, barselsorlov, forbedring af sygehuse og ældrepleje. Folket er i centrum - indtil studehandlerne er på plads, og valgdagen overstået, og hele menageriet kører videre fire år endnu.

To gigantiske tyverier, som hele flokken af skiftende borgerlige og socialdemokratiske magthavere står last og brast om - nemlig tyveriet af Den Sociale Pensionsfond, som beløber sig til 150 milliarder kroner og det gigantiske milliardtyveri fra to millioner folkepensionister, arbejdsløse og alle andre på overførselsindkomster, som kaldes 'satsreguleringsloven' fra 1990 - blev dårligt berørt under finanslovdebatten. Og det skønt kampen omkring Den Sociale Pensionsfond er i færd med at udvikle sig til et regulært ældreoprør, og selvom satsreguleringsloven, et årligt tyveri (eller en årlig særskat på 0,3 pct.) fra folk på overførselsindkomst, har betydet et akut reallønssald for en stor del af befolkningen. For en arbejdsløs er f.eks. værdien af understøttelsen fra 1982 til i dag faldet med 11 pct.

Herom snakkede ingen - bortset fra nogle pip fra Frank Aaen fra Enhedslisten og Thulesen Dahl fra Dansk Folkeparti, som ikke blev besvaret. Disse milliardtyverier er allerede en del af finansloven, der er ikke noget nyt i dem, de fortsætter rutinemæssigt. . .

Det går fint i Danmark og med dansk økonomi, det går godt med det danske samfund: velfærden er på vej fremad. Vi har det godt, både i Danmark og Unionen, var omkvædet i finanslovsdebatten (selvom EU dårligt blev nævnt). Med tilføjelsen: *gør det bedre endnu - ved at stemme 'os' ind igen.*

MEN DER ER JO IKKE BARE DEM på overførselsindkomst. Der er også alle de lavtlønnede, som må tage til takke med de usleste jobs ved kassen, rengøring eller i den kommunale service-sektor til en mindsteløn, hvor man bliver straffet, både hvis man har arbejde, og hvis man ikke har det. Af *'skattens skarpe klo'*, som det hedder i en gammel arbejdersang og af et svinsk og perverst system for arbejdsløse og bistandsmodtagere (som tvangsaktiveringsordningerne kun er et enkelt, om end vigtigt, element i). Og der er de

unge, som er trådt ned med særlige indslusningsløbninger, beskårne dagpenge- og bistandsatser, eller reducerede SU-klippekort. Og de syge, der er afhængig af valgkrummerne. Og skoleeleverne med deres overbelagte klasser, halvfordaldne skoler og den snigende brugerbetaling.

Gør man sig den ulempe at regne efter, er det et flertal af den danske befolkning, hvis levestandard og realindtægt er blevet forringet, mens det er gået forrygende godt for dem, regeringsalternativerne repræsenterer: toppen af kransekagen, de velbærgede.

Kravene er simple nok: *Udbetal Den Sociale Pensionsfond (som tillægspension)! Fjern hele satsreguleringsloven - den forarmende særskat på overførselsindkomsterne! Skrot hele det brutale tvangsaktiveringssystem! Hæv de skattemæssige bundfradrag for de laveste indtægter ganske gevaldigt! Beskat A.P. Møller og 'hans' Nordsøolie, de multinationale selskaber og deres fiduser, og de velbærgede, med klækkelige beløb til finansieringen. . .*

Under hele finanslovdebatten havde kun Thulesen Dahl og Aaen en vis berøring med virkelighedens verden, med det virkelige Danmark: stemmer fra folket.

Men hvad ville de med det, når de udtrykte den folkelige mening? Thulesen Dahl ville i kanen med Venstre, hvis arbejderfjendske forslag til at hugge yderligere 1 ½ mia. fra de arbejdsløse han så med stor sympati på. Og Aaen ville lave forlig med Socialdemokratiet og SF og Radikale og hvem ellers - så det store tyveri kan fortsætte mod at de bestjålne får nogle plastre på (som Socialdemokratiet ikke engang er villig til at uddele).

Thulesen Dahl og Dansk Folkeparti er hoppet af. Og Aaen og Enhedslisten vil med garanti opgive den hele kamp mod kartellerne og det regerende røverparti for et lyserødt fingeraftryk på Finanslov 2002.

Klaus Riis

IMF, Verdensbanken og Globaliseringens store løgn

Af Kommunistisk Politik

Den største myte om globaliseringen er, at den skaber vækst. Økonomisk vækst og social vækst. Sandheden er, at den står i vejen for vækst. Antiglobaliseringsdemonstrationerne ved IMF's og Verdensbankens stærkt forkortede topmøde i Washington den 29. – 30. september vil rive denne løgn ned.

På et møde i Sydney den 8. august sagde Verdensbankens præsident James Wolfenson, at reformer af verdensøkonomien trues af den manglende kommunikation mellem den første og den tredje verden om de problemer, der rejser sig fra globaliseringen:

- Der består en fare for at den næste reformrunde for verdenshandelen går i vasken ikke p.g.a. gaderne, men den kan blive tabt på grund af forskellen i opfattelse hos de rige og fattige lande og den for tiden manglende evne til at etablere dialog.

Det virkelige problem ligger i, at i verden i dag er der 3 milliarder mennesker i lande, der har draget fordel af globaliseringen og måske en milliard, som ikke har haft fordel, folk, som er blevet negativt berørt af en anderledes produktion, nye magtkoncentrationer, sagde Wolfenson.

- Jeg er netop kommet fra Genova og hvad der skete indenfor er virkelig langt vigtigere, men der flyder ikke blod. Så det bekymrer mig at de virkelige spørgsmål - fattigdom, AIDs, korruption - forsvinder, og på forsiden ser man kun de overfladiske protester.

Det kunne være en opsang til de demonstranter, der forbereder at invadere Washington til IMF/Verdensbankens stærkt afkortede årsmøde den 29.-30. september, om at holde sig væk og lade verdens ansvarlige i fred, så de kan frelse verden.

Det vil ikke nytte noget: Wolfenson

og G8, IMF og Verdensbanken og hele striben af imperialistiske instrumenter og mekanismer er ved at blive gennemskuet af folkene - selvom de omhyggeligt fremstiller sig som bekæmpere af fattigdom, aids og korruption. For kendsgerningerne viser, at fattigdommen, sygdommene, korruptionen og den globale elendighed har spredt sig i rekordtempo

under den såkaldte globaliseringsproces, etableringen af de store monoplers kontrol over alle verdens lande og folk.

Elendigheden er så omfattende, fattigdommen så åbenlys, at de der skaber den ikke bare må indrømme dens eksistens, men tilmed fremstille sig som dens bekæmpere. Wolfenson snakker om 1 milliard mennesker, der har oplevet negative virkninger af globaliseringen, mens tre milliarder skulle have høstet fordel af den. Det er ren fup, manipulerede tal, forvredne kendsgerninger. Antallet af folk, der lever under eksistensminimum, i absolut fattigdom, er langt mere end en milliard og er steget til mere end to milliarder med mindre end to dollars om dagen. Og i alle lande - rige og fattige - har arbejderne og størstedelen af befolkningen ikke haft nogen som helst positive fordele af globaliseringen. Har de arbejde er prisen mere arbejde i højere tempo og generelt faldende realløn. Er de arbejdsløse er den højere endnu.

Globaliseringen fremmer ikke den økonomiske vækst

Den største myte og den største løgn om globaliseringen - som Wolfenson også gentager - er at den fremmer den generelle vækst. Også mange globaliseringsmodstandere, der ser de negative konsekvenser af IMF's og Verdensbankens 'strukturtilpasnings- og privatiseringsprogrammer', opfatter det som

blot en mindre positiv side ved globaliseringen, som der kan rettes op på. Sandheden er, at den økonomiske globalisering har *mindsket* det globale væksttempo over en 20-årig periode.

Eller sagt med andre ord: de økonomiske og politiske programmer, som snesevis af lande har gennemført eller gennemfører på IMF's og Verdensbankens anvisninger som betingelser for lån, har simpelthen spillet fallit. Ikke bare har de sociale omkostninger for den brede befolkning været uhyrlige og uhyggelige - der er ikke kommet øget vækst, der er ikke sket fremskridt på nogle af de områder, som forbindes med økonomisk vækst: øget gennemsnitslevetid, forbedret folkesundhed, eller overvindelse af gældsbyrden og udviklingen af stærke industrielle og agrare sektorer.

En grundig økonomisk undersøgelse udarbejdet af det amerikanske Center for Economic and Policy Research CEPR med titlen 'Globaliseringens resultattavle 1980-2000: 20 år med formindskede fremskridt' afslører med kolde tal og fakta (ofte baseret på Verdensbankens/IMF's statistiker) myten om, at globaliseringen har ført til øget økonomisk vækst og medfølgende social vækst - og påviser, at det er gået lige modsat. Den gennemgår de vigtigste økonomiske og sociale indikatorer for alle lande, hvorfra der findes tilgængelige data, og sammenligner 'globaliseringens 20 år' (1980-2000) med den foregående 20-årsperiode

(1960-80). Blandt disse indikatorer er indkomstvækst pro person, forventning til levetid, dødeligheden for spædbørn, børn og voksne, analfabetisme og uddannelse.

Globaliseringens resultattavle 1980-2000

Undersøgelsen opdeler verdens lande i fem stort set lige grupper - og konkluderer, at når det gælder den økonomiske vækst og næsten samtlige øvrige indikatorer har de sidste 20 år udvist en klar nedgang i forhold til de forudgående to årtier.

Nogle hovedresultater af undersøgelsen:

Økonomisk vækst: Faldet i de økonomiske vækstrater var det mest udtalte og fandt sted over en kam for alle grupper eller lande.

Den fattigste gruppe gik fra en vækstrate pr. capita BNP på 1.9 pct. årligt i 1960-80 til et fald på 0.5 pct. pr. år (1980-2000). For den mellemste af de fem landegrupper (som hovedsageligt rummer ret fattige lande) var der et brat fald i vækstraterne pr. capita fra 3.6 pct. til lidt under 1 pct. Over en 20-årig periode svarer det til forskellen mellem en fordoblet indkomst og en forøgelse med blot 21 pct. De øvrige landegrupper viste også en væsentlig nedgang i vækstraterne.

Forventet levealder: Fremgangen i den gennemsnitlige levealder blev også formindsket for 4 af de 5 landegrupper, med undtagelse af den rigeste

Fra demonstrationerne ved FN-konferencen mod racisme i Durban. Også i Sydafrika protesterer millioner af sorte arbejdere mod IMF-dikteret privatiseringspolitik.

gruppe (med en gennemsnitlig levealder på 69-76 år).

Det mest markante fald var fra den anden til den fattigste gruppe (gennemsnitslevealder mellem 44-53 år). Fald i forøgelsen af gennemsnitslevetiden og andre sundhedsindikatorer kan ikke forklares med Aids-epidemien.

Spædbørns- og børnedødelighed: Fremskridtene med hensyn til at reducere spædbørnsdødeligheden var også betragteligt lavere i globaliseringsperioden (1980-1998) end i de foregående to årtier.

Den største reduktion i fremgang fandtes fra den mellemste til den dårligst stillede landegruppe. Fremskridt med hensyn til at nedbringe børnedødeligheden (under 5) var også langsommere for den mellemste til den dårligste landegruppe.

Uddannelse og reduktion af analfabetisme: Uddannelsesmæssige fremgange blev også langsommere i globaliseringsperioden.

Væksttaksten for grundskole, mellemskole og gymnasiale uddannelser var langsommere for de fleste landegrupper vedkommende. Der er enkelte undtagelser, men de har en tendens til at være koncentreret blandt de bedst stillede grupper lande. Ud fra næsten alle uddannelsesmæssige kriterier, indbefattet graden af analfabetisme, så de mellemste og dårligt stillede landegrupper en betydelig langsommere fremgang i globaliseringsperioden end i de to forudgående årtier. Vækstraten i de offentlige udgifter til uddannelse (som andel af BNP) blev også langsommere i samtlige landegrupper.

Dommen over globaliseringen

Globaliseringen har altså reduceret det økonomiske og sociale væksttempo. Den har også øget forskellene mellem rige og fattige lande, forøget udviklingslandenes gældsbyrde og uddybet kløften mellem rig og fattig på globalt plan.

I sit forsigtige sprog sammenfatter undersøgelsen sin dom over globaliseringen således:

'De sidste to årtier har set et stort antal forandringer i den økonomiske politik, som er gennemført over store dele af verden, og især i lav- og mellemindkomstlande. Mange af disse foranstaltninger falder ind under den almindelige definition af globalisering: d.v.s. fjernelse af toldmæssige og ikke-toldmæssige handelshindringer og liberalisering af kapitalbevægelser (fjernelse af restriktioner på de internationale kapitalstrømme).

Også andre politikker direkte relate-

ret til globaliseringen er blevet ført ud i livet i de sidste to årtier. F.eks. har Den Internationale Valutafond IMF og Verdensbanken i stigende omfang i periodens forløb som betingelse for tilgang til udenlandske kreditter stillet krav om gennemførelse af en række foranstaltninger i lånerlandene. De har omfattet en kontraktiv pengepolitik (højere renter og strammere kredit), nedskæring af de offentlige udgifter, privatisering af offentlige virksomheder, øgede udenlandske valutareserver, og også en lang liste af 'mikroforanstaltninger', fra brugerbetaling for grundskoleuddannelse og sundhedsydelse til fjernelse af diverse statstilskud. Mange fattige og mellemindkomstlande har også oplevet historisk set rekordstor udlandsgæld og afdragssydelse.'

Rapporten gør ikke en enkelt eller flere af disse foranstaltninger til ansvarlige for udviklingen - men konstaterer, at den påviser at forskellige 'strukturændringer og skift i politik over de sidste to årtier i det mindste er delvist ansvarlige for nedgangen'. Forfatterne fremhæver, at der overhovedet ikke findes faktuelle belæg for at globaliseringspolitikken skulle have forbedret indkomsterne for de fleste lav- og mellemindkomstlande.

Den saglige og nøgterne undersøgelse afslører simpelthen IMF/Verdensbankens og globaliseringens største løgn, myten som skal få folkene til at sluge de negative sociale konsekvenser af imperialismens og monopolernes hærgen: at den sikrer væksten. Den sikrer den ikke på nogen områder. Den står i vejen for økonomisk og social vækst.

Det er ikke en rapport forfattet af marxistiske økonomer - men en undersøgelse, der lader tallene og kendsgerningerne tale.

The Scorecard on Globalization 1980-2000

Twenty Years of Diminished Progress
Af Mark Weisbrot, Dean Baker, Egor
Kraev og Judy Chen

Rapporten findes i sin helhed på
CEPRs hjemmeside
www.cepr.net

Fagforeningsforfølgelse: Formanden for Tyrkiets transportarbejdere Sabri Topcu arresteret

Kæmpende fagforeningsfolk verden over bliver forfulgt, i nogle lande bliver de myrdet. Kæmpende fagforeningsfolk . . . klassesamarbejdsfolkene bliver fredet, fordi de er nyttige for kapitalen.

Sabri Topcu, formand for Transportarbejdernes Fagforening i Tyrkiet (TUMTIS) blev sent om natten den 9. september slæbt ud af sit hus i lænker af tyrkisk politi og ført til hovedpolitistationen i Istanbul. Sammen med ham blev fire andre transportarbejdere arresteret. De holdes uden kontakt med omverdenen.

Det er frygten for den voksende organisering og kampvilje blandt de tyrkiske arbejdere under den dybe økonomiske krise, hvor regeringen følger IMF's økonomiske recept for kriseovervindelse med enorme sociale omkostninger til følge, der har fået politiet til at indlede en klapjagt på fagligt aktive og kæmpende fagforeninger.

TUMTIS indtager en fremtrædende plads netop blandt de kæmpende tyrkiske fagforeninger - og formanden Sabri Topcu er velkendt i den internationale fagbevægelse som talsmand for udviklingen af fagforeninger på et klasekampsgrundlag. Han åbnede f.eks. Den 2. internationale konference for Faglig solidaritet mod kapitalen i Annecy i Frankrig i slutningen af september sidste år, der samlede repræsentanter for kæmpende fagforeninger fra en lang række lande, med en stærk appel til udviklingen af en ny kæmpende fagforeningsstrømning på internationalt plan. (Se hans tale i Kommunistisk Politik 1, 2001).

Den konkrete anledning til hans arrestation er den kamp, som arbejderne i Aktif Transport, et Istanbul-baseret transportfirma, har ført gennem et stykke tid for retten til faglig organisering med marcher og demonstrationer. Topcus arrestation er et forsøg på at skræmme ikke bare Aktif-arbejderne, men alle fagligt aktive. Også fire TUM-

TIS-medlemmer fra 'Aktif Transport' er blevet arresteret, og holdes uden kommunikation med omverdenen.

Da nyheden om Topcus arrestation blev kendt forlod medlemmer af TUMTIS over hele landet deres arbejde mandag.

Sabri Topcu er også et ledende medlem af Tyrkiets Arbejderparti EMEP, og medlem af dets eksekutivkomité. I forbindelse med arrestationen og forfølgelse siger EMEP bl.a. i en pressemeddelelse:

'Hvordan det står til med den faglige organisationsret i vort land er sørgelig klar. Statens uniformerede vogtere optræder alene som kapitalens og arbejdsgivernes repræsentant og er i stand til at lægge en formand for en fagforening i håndjern og fjerne ham fra hans hjem med en såkaldt 'klage' (politianmeldelse fra Aktif Transports direktør, KP) som påskud. Og dette kaldes lov og ret - dette kaldes demokrati! Det aggressive og undertrykkende kapitalistiske regime anvender igen sine sædvanlige metoder for at undertrykke den faglige kamp og kampen for faglige rettigheder.

De som vil give bosserne og kapitalen det nødvendige svar på disse fornyede angreb vil igen være arbejderklassen og de arbejdende, som er gået til kamp for fagbevægelsens og de arbejdendes ret i vort land, begynder de med Aktif-arbejderne. 'Menneskejagten' fortsatte i gaderne på den internationale fredsdag 1. september (hvor tusinder af demonstrerende kurdere blev angrebet og hundreder arresteret, KP) og har nu vendt sig mod de kæmpende fagforeningsfolk. I morgen vil den blive vendt mod andre militante kræfter i vort land.'

**SABRI TOPKU MÅ LØSLADES
ØJEBLIKKELT!**

Send protester til:
President for Turkey (Mr. Bülent Ecevit): 00 90 312 417 04 86

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Stop nedskæringerne!

Eleverne på mindst 100 gymnasier landet over boykottede undervisningen på aktionsdagen den 30. august i protest mod overbelægning og forhøjede klassekvotienter.

- Formålet med aktionsdagen er, at få sat et loft på 28 elever i klasserne. Dette kan enten ske ved lov eller ved at få loftet tilbage via gymnasielærernes overenskomst, sagde formanden for DGS, Bjørn Hansen til Kommunistisk Politik/Netavisen.

- Aktionsdagen har været en klar succes. Vi havde forventet 30 til 40 gymnasier lukkede, men mindst 100 gymnasier er lukket i protest. Også gymnasier, der traditionelt ikke deltager i protester har henvendt sig denne gang.

DKU udsendte følgende udtalelse:

Alle der har været i et overfyldt klasse-lokale ved at pladsen er trang, luften er dårlig og hovedpinen ofte melder sig. I forvejen er klasserne tit og ofte fyldt til bristepunktet. Men i år er vi kommet skridtet nærmere på den sorte skole. 34 elever i en klasse er ikke bare uholdbart - det er rent ud sagt at skide på elevernes forhold. Og det er præcis hvad amterne gør. Koldt og kynisk har man nemlig regnet med, at en del ville falde fra efter lidt tid, og derfor ville klassen nå ned på et niveau på omkring 28 ele-

ver. At 28 elever i forvejen er alt for højt (de fleste klasselokaler er bygget til 24 elever) fortæller de kyniske amter intet om.

Reelt set er det nedskæringer det drejer sig om. Ved at putte flere ind i klasserne slipper man for at oprette ekstra klasser og dermed sparer man penge. Det giver også mindre læretid per elev - igen er det penge sparet. Nedskæringspolitik rammer altid de svageste hårdest. Det er dem, der bliver tvunget til at droppe ud af ungdomsuddannelserne.

I 1999 var kampen mod de høje klassekvotienter på dagsordenen da NU ER DET NOK bevægelsen kæmpede for elevernes forhold. I dag ser man at eleverne dengang havde ret, da de påstod at konsekvensen af den nye læreroverenskomst betød forringelser for eleverne. Dengang stod DKU på barrikaden og støttede gymnasielærernes kamp. Nu er kampene igen blusset op, og igen støtter DKU op om elevernes retfærdige kamp mod nedskæringer på uddannelsesområdet.

**Nej til nedskæringer!
Ned med klassekvotienten!**

Troels Riis Larsen
Danmarks Kommunistiske
Ungdomsforbund
DKU

Kongeligt enevælde

Den kongelige enevælde lever i bedste velgående, og har gennem tiderne nedslået sig i bureaukratiske foranstaltninger for at tilpasse og regelrette befolkningen, så de fratages al selvstændig handling og tankevirk-somhed.

- Så vældig er forordninger og skematisme blevet, at det holder myriader af folk beskæftiget med at administrere og overvåge hinanden, og ikke mindst borgerne, - som altid overvåges nøje, - at nye stillinger vinder indpas, og kan sammenskrives til følgende, - kontrol-lantens, - kontrollant, - kontrollør.

Anker Boye har bonede ideer

*Udtalelse fra
Arbejderpartiet Kommunisterne
Liste K, Odense*

Der er ingen tvivl om at Anker Boye gør sig på de bonede gulve og dér bliver værdsat.

Som formand for Kommunernes landsforening, KL, har han brugt Odense Kommune som en tumleplads for KL's sorte planer omkring øget udlicitering af offentligt arbejde, senest med privatiseringen af aktivering af 500 bistanmodtagere, hvor de sættes på auktion til højstbydende private firma.

I denne omgang er det hjemmehjælpen til de ældre, der står for skud.

Det skal være slut med ligemageriet: alle ældre skal ikke længere sikres de samme tilbud om hjemmehjælp. De ældre, der er utilfredse med den skrabe hjemmehjælp, som det offentlige - herunder f.eks. Odense Kommune - tilbyder dem, skal ifølge Anker Boye kunne købe sig til ekstra hjemmehjælp. Endog af kommunen.

Med andre ord: de mere velstillede ældre skal fremover kunne købe sig til ordentlig hjemmehjælp. I første omgang af det offentlige. Og resten? De må affinde sig med discounthjælp der vil blive udhulet mere og mere. Klasseforskellene skal bevares livet igennem. *Har du penge, så kan du få ...*

Det er rendyrket socialdemokratisk socialpolitik på kommunalt plan anno 2001. Alt sammen i overensstemmelse med regeringen Nyrops retningslinier for kommunerne og i bedste EU-ånd og ikke væsentlig forskellig fra de åbent borgerlige politik.

En politik, som Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, der opstiller på liste K ved kommunalvalget, tager klart afstand fra. Ligesom vi siger nej til udliciteringen/privatiseringen af bybusserne og af de odenseanske bistanmodtagere. Udnyttelsen af bistanmodtagerne som en billig arbejdskraft uden faglige rettigheder skal ikke strømlines.

I det hele taget skal udliciteringen og privatiseringen af offentligt arbejde stoppes!

APK opstiller ved det kommende kommunalvalg på liste K i Odense

Strøtanker uge 36

For vi, vi vil leve, overleve det er for lidt, sang vi engang i 70'erne.

På overfladen går verden sin gang. Det er de små ting, der er på dagsordenen i den hjemlige andedam. Nu hvor det demokratiske clou står for døren. Først kommunalvalg og derefter folketingsvalg. Ikke for mange historier om alle de forfærdelige ting, der sker ude i verden. Ihvertfald skal de hurtigt overståes og helst følges op af noget, der ligger os mere på sinde. Barselsorlovens og ventelisternes længde, har børn ret til en far og en mor eller har homoseksuelle ret til børn og så noget mere dansk hygge tilsat noget ægte dansk demokrati: LO får på puklen for at spendere penge på gratis-avisen med en rigtig dansk fagforenings-jargon.

Imens forberedes USA's stjernekrigsprojekt, aktiekurserne bliver ved med at falde, Israel er igang med at udrydde palæstinenserne, EU mangler kun de sidste formaliteter før unionsstaten er på banen militært, forholdene i Indonesien, Afghanistan og store dele af Afrika er så desperate at alene overlevelse er på dagsordenen. Hver dag skyller de der ikke overlevede op på Europas, USA's og Australiens kyster.

Fascisterne er ved regeringsmagten flere steder i Europa, dem har Danmark venskabelige forbindelser til. Muslimske fanatiske organisationer styrker

indsatsen i ikke-muslimske lande, den forebyggende indsats i Danmark overfor arabiske småkriminelle unge overlades til religionen. I en hvilken som helst sammenhæng bliver Hitler nævnt og sidestillet med Stalin. Vi bliver proppet med generelle myter om hvor godt vi har det i Danmark, mens de ringe uddannelser, bolignøden, tvangsarbejdet osv. ikke får de store overskrifter.

Det ligner opskriften på, hvordan de samfundsskabte modsætninger omskibes til religions- og racemodsætninger.

I en enkelt radioavis hørte jeg: *Flygtninge lærer ikke dansk og aktiveringen halter. Kommunerne svigter deres ansvar. Der er ubrugte millioner på finansloven til integration. Flygtningene fordeles over det ganske land, men jobtilbuddene er ikke jævnt fordelt udover landet. Danskundervisningen indledes ikke på modersmålet, så det bliver ikke forstået, hvad den gør godt for, derfor opfattes kurserne som en straf og ikke som en hjælp.*

Der må indføres et grønt kort for at få den højt kvalificerede arbejdskraft til landet. Ambassaderne må inddrages, industrien har ikke tid til at lede efter arbejdskraften, siger dansk industri.

Dagen efter fortsætter historierne om ikke-etniske danskeres store andel af voldtægter.

Jeg ser et Danmark, der er kommet langt hen ad vejen til et racistisk samfund, et samfund hvor religions- og racemodsætninger sættes istedet for klassekamp. Kan vi leve med det?

Skrevet efter angrebet på World Trade Center i New York: Nej, det kan vi ikke. Og det får vi heller ikke lov til. Nu sættes alle sejl til for at forene alle de sorteste, reaktionære kræfter i den hellige krig mod masseterroristerne. Fred være med de døde. Der er linet op til den krig, der er nødvendig for kapitalismens og imperialismens overlevelse. GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Bestil

MANIFESTET

FOR ET SOCIALISTISK DANMARK!

hos Arbejderpartiet
Kommunisterne:

Tlf. 35 43 49 52

Eller hos Oktober Forlag:

Tlf. 35 43 49 50

Fås også på engelsk

Manifestet
for et
socialistisk Danmark

Får de ufaglærte mæle?

900 delegerede tog plads til SiD's forbundskongres weekenden 8.-9. september. De repræsenterer omkring 300.000 ufaglærte på og uden for arbejdsmarkedet. Dermed er der prikket hul på bylden for efterårets mange forbundskongresser, der burde rumme store og vigtige diskussioner og beslutninger. Det gælder ikke mindst SiD, som organiserer de nederste dele af dansk fagbevægelse, de arbejdsmænd og -kvinder som går til den dårligste hyre og er udsat for den hårdeste nedslidning. Det er et forbund, som blandt mange politiske kræfter på venstrefløjen i det politiske spektrum bliver tillagt en stor rolle og omgærdes med mange forhåbninger, når det drejer sig om opgøret med klassesamarbejdslinien.

Erklærede kommunister og socialister karakteriserer forbundet som venstresocialdemokratisk, der ved "pres fra neden" – dvs. medlemmerne – kan og vil tage arbejderklassens parti. Det er ikke noget ligegyldigt spørgsmål, da besvarelsen afgør, hvorvidt man skal arbejde på forhåbninger om ledernes "gode intentioner" eller skabe regulære slagkraftige redskaber, der bygger på arbejderklassens krav, solidaritet og kampvilje. Arbejderklassen har lidt meget ved indpodning af illusioner om dets falske ledere.

Den tidligere formand, Hardy Hansen, yndede da også i tide og utide at kritisere Socialdemokratiets manglende varetægelse af arbejderklassens interesser – med god grund. I afgørende situationer endte formand og forbundsledelse altid med at tage parti for den besiddende, herskende klasse. Vi kan nævne havnearbejdernes strejke i 1981/82, HT-strejken mod uorganiserede, overenskomstkonflikten i 1985 og senest RiBuskonflikten som de mest markante eksempler på svig og forræderi. Den ny formand, Poul Erik Skov Christensen, har ikke ændret denne

---

Erklærede kommunister og socialister karakteriserer SiD som venstresocialdemokratisk, der ved "pres fra neden" – dvs. medlemmerne – kan og vil tage arbejderklassens parti.

Arbejderklassen har lidt meget ved indpodning af illusioner om dets falske ledere.

Faglig kommentar

praksis, hvilket hans manglende opbakning i storkonflikten i 1998 taler sit tydelige sprog om.

Som det er beskrevet i dette nummer af *Kommunistisk Politik* blev de første dage af kongressen overskygget af diskussionen om LO's investering af 22 millioner kroner i den nye gratisavis MetroXpress. En yderst relevant diskussion, hvor de kampvillige kun kan støtte harmen for lidt. SiD's forbundsledelse har selv fingrene nede i fedtefadet; men har forsøgt at fortie deres rolle i denne afslørende beslutning.

Der ligger imidlertid mange større og vigtigere beslutninger at tage stilling til på kongressen.

Det er netop i SiD's rækker, at de arbejdsløse dagpengemodtagere står over for truslen at miste retten til dagpenge, dvs. udstødning til kontanthjælp, hvor de stadig skal bevise deres arbejdsduelighed ved tvangsarbejde – aflønnet med 10 kr. i timen. Det er de

samme ufaglærte, der er ramt af en manglende justering af dagpengene, hvilket betyder, at de er sakket mindst 15.000 kroner bagud om året. Det er i SiD's rækker, at massefyringer rammer hårdest. Det er fra de samme rækker, at nedslidningen gør sig gældende, hvilket bliver sværere og sværere at blive "honoreret" med førtidspension. Antallet af personer, der er tilkendt førtidspension, er på seks år halveret fra 25.000 til 12.500, fordi det offentlige skal spare. Det de ufaglærte, der er hårdest ramt af "Ny Løn"-systemet i det offentlige – eller de mange fleksible og rammebaserede overenskomster, som forbundslederne har indgået gennem de sidste ca. 15 år. Listen er lang!

At dømme efter SiD-formandens beretning er der ikke lagt i kakkelovnen for at gøre op med denne retning, som den socialdemokratiske ledede regering har været en afgørende faktor for at gennemføre i sin niårige regeringstid. Tværtimod slog formanden til lyd for et angreb på de åbent borgerlige partier med Venstre i spidsen. SiD-korpset skal træde i funktion; kongressen skal også bruges til at forsøge at sikre underlaget for en fortsat regering med Nyrup i hovedstolen.

Venstre og de borgerlige har fortjent at få deres del af tæskene, men Nyrup og hans kumpaner har ansvaret for afgørende angreb i snart et årtis angreb på arbejderklassen. Her skal ikke lægges låg på.

Angrebene har en tæt forbindelse til EU's direkte og indirekte krav til dansk politik. De venstresocialdemokratiske kræfter i SiD har altid formået at inddæmme modstanden i form af ufarlige kritiske røster og udvalg.

Der er brug for et opgør med disse linier. Fra denne spalte skal der lyde en rungende, klar opbakning til de delegater, der tager kampen op.